

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Γ' — 30 Ιουνίου 1909. — ΤΕΥΧΟΣ Β'.

Η ΠΑΡΙΣΙΑΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ SUPPL GREC 134.

Ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τοῦ Νέου Ἑλληνομνήμωνος σ. 267 ἔγεινε λόγος περὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 134 κώδικος τοῦ Supplement Grec τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Παρισίων, ἐξ οὗ ἐξέδωκα ἐν παραβολῇ πρὸς τὸν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Διονυσιακὸν κώδικα 90 τὰ ἐν τοῖς δύο τούτοις κώδιξι περιλαμβανόμεν' ἀπανθίσματα τοῦ Διογένους Λαερτίου. Περιλαμβάνει δὲ ὁ Παρισιακὸς οὗτος κώδιξ πλὴν τῶν ἀποσπασμάτων ἐκείνων ἐν φ. 233^b-271^a ἐν συνεχείᾳ τῶν τοῦ Λαερτίου καὶ ἀνεπίγραφον ἀνθολογίαν ἀποσπασμάτων ἄλλων συγγραφέων, ὧν τινα ἐξέδωκα ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμωνι Τόμ. Δ' σ. 1 κ. ἐ. ὡς ἀνήκοντα εἰς Τίμαιον τὸν Ταυρομενίτην, τὸν Θησέα καὶ ἄλλους ἀρχαίους συγγραφείς. Ἐνταῦθα δ' ἐκδίδω τὸ κείμενον ἑλης τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἀνθολογίας, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ὑπομνηματίσω ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τὰ κατ' αὐτήν. Περιστὸν δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι εἰ ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ ἐν ταῖς παραγράφαις προστετέθησαν ὑπ' ἐμοῦ, ἐν δὲ τῷ κώδιξι τὰ πανθίσματα δὲν χωρίζονται δι' ἀριθμῶν.

1. Πιττακὸς, παρακαλούμενος υἱεὶ καὶ πατρὶ διαιτῆσαι, εἶπε πρὸς τὸν υἱόν· Εἰ μὲν δικαιοτέρα λέγεις τοῦ πατρὸς, ἄξιός εἰ καταδικῆς, εἰ δὲ ἄδικα, καὶ τιμωρίας.

2. Φίλιππος Μοθωνῶν πολεμῶν τὴν ἐπὶ Θράκη, ἐπηρώθη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, βέλει βληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Μοθωναίων, Ἀστέρος ὀνομαζομένου, ἐπιγράψαντός τι τῷ βέλει τοιοῦτον· Ἀστὴρ Φίλιππος

θανάσιμον πέμπει βέλος. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀντέγραψε τῷ βέλει· Ἀστέρα Φίλιππος ἦν λάβη, κρεμῆσται.

3. Ἀλέξανδρος παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν φίλων νυκτὸς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις, Οὐ βασιλικόν, ἔφη, τὸ κλέπτειν τὴν νίκην. Παίξας δὲ μετὰ τινος νεανίσκου, ἔδωκῆσθε αὐτῷ τάλαντον· τῶν δὲ φίλων λεγόντων, ὅτι πλείον τοῦ δόντος ἔδωκεν, Οὐχ ὅσον ἐκείνος ἀξίος ἐστι λαθεῖν δεῖ σκοπεῖν, ἀλλ' ὅσον ἐγὼ δοῦναι.

φ. 234^a 4. Διονύσιος ὁ τύραννος κιθαρῳδοῦ εὐδοκίμου ἡμισθὸν ἐπηγγείλατο· ὡς δὲ ἀπήγει, εἶπεν· Ὡς σὺ ἐμὲ, οὕτω καὶ γὰρ φωνῆ σὲ εὐφρανα.

10 5. Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐρέσῳ ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν ἐφ' ἵππου εἰκόνα αὐτοῦ, οὐκ ἐπήνεσε· τοῦ δ' ἵππου χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἐν τῇ εἰκόνι γεγραμμένον ἵππον ὡς ἀληθινόν, ὁ Ἀπελλῆς· Ἀλλ' ὁ ἵππος, βασιλεῦ, φησιν, ἔοικεν εἶναι σοῦ γραφικώτερος.

15 6. Μάρδος τις Ῥακώκης ὄνομα, ἔχων υἱὸν ἐξώλη, ἤγαγεν αὐτὸν παρ' Ἀρταξέρξην τὸν βασιλέα, ἀξίων αὐτὸν ἀποθανεῖν. Τοῦ δὲ εἰπόντος Καὶ ἄρα τολμήσεις τοῖς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοῖς τὸν υἱὸν ἰδεῖν ἀποθνήσκοντα; ὑπολαβὼν ὁ Μάρδος Καὶ ἐν τῷ κήπῳ, ἔφη, ὅταν τῶν φυσόμενων θριδακινῶν τὰς πικρὰς ἐκφύσεις ἀφαιρῶ, οὐδὲν ἢ μήτηρ θριδακίνη λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μᾶλλον· εἰ γοῦν καὶ ἐγὼ τὰ βλάπτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν ἴδω ἀφανισθέντα, μᾶλλον αὐξηθήσομαι. Καὶ ἀγασθεὶς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐποίησεν ἕνα τῶν βασιλικῶν δικαστῶν,

φ. 234^b τῷ δὲ υἱῷ αὐτοῦ ἥπειλθε μηκέτι τοιαῦτα τολμᾶν.

7. Σωκράτης, ἰδὼν ἐν τῇ τῶν τριάκοντα ἀρχῇ τοὺς πλουσίους ἐπιβουλεουμένους καὶ ἀναιρουμένους, Ἀντισθένη φησὶ· Μὴ τί σοι μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν οὐδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ καὶ τοιοῦτοι οἶους ἐν ταῖς τραγωδίαις ὀρώμεν Ἀτρέας καὶ Θυέστας; Οὗτοι γὰρ ἀποσφαττόμενοι ἐκάστοτε ἐκτραγωδοῦνται. Οὐδεὶς δ' οὕτως ἐγένετο τολμηρὸς ποιητῆς ὡς εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα χοῖρον σφαττόμενον.

8. Ὁ αὐτὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου γράψαντος αὐτῷ ἀπολογίαν, 30 ἀναγνοὺς ἔφη· Καλὸς ὁ λόγος, ὦ Λυσία, οὐ μὴν ἀρμόττων ἐμοί· ἦν γὰρ δῆλα δὴ δικανικὸς, οὐ φιλόσοφος. Τοῦ δ' εἰπόντος· Πῶς, εἰ καλὸς ὁ λόγος, οὐκ ἂν σοι ἀρμόττοι; ἔφη· Καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ὑποδήματα εἶη ἂν ἐμοί ἀνάρμοστα.

9. Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι, τοὺς τῶν ἐφό-
9. δὲ 13. σου 14. τίς ῥακόκης 24. τι 31. ὀπλαδῆ 32. ἀρμόττη

ρων θρόνους, ἐνθα εἰώθησαν χρηματίζειν καθημενοί, ἀσβόλω κατέχρισαν. Οἱ δὲ, μαθόντες, οὐκ ἤγανάκτησαν, ἀλλ' ἐκήρυξαν δημοσίᾳ Ἐξίστω Κλαζομενίσις ἀγγυμονεῖν.

10. || Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοῖς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναντα εἶδε μαχόμενους ἀλεκτρυόνας, καὶ ἔφη πρὸς τὴν στρατιάν· Ὅσοι οὕτε ὑπὲρ πατρῶων ἀκοπυθῶσι θεῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἐκάτερος, καὶ ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Διὸ μετὰ τὴν κατὰ Περσῶν νίκην νόμον ἐθέντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ ἀπὸ ἡμέρας τοῦ ἔτους.

11. Ἐπίχαρμος γηράσας ἐν λέσχῃ μετὰ τινῶν ἡλικιωτῶν ἐκάθητο· καὶ ἐπεὶ ἕκαστος ἔλεγε τῶν παρόντων Ἐμοὶ ἔτη πέντε ἀπόχρη βιωῆσι, ὁ δὲ Ἐμοὶ τρία, ὑπολαβῶν ἐκείνος· Τι, ἔφη, στυχιάζετε; πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατὰ τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαχίᾳ ἴσμεν, ὥστε ὦρα ἀνάγεσθαι πρὶν ἡμᾶς καὶ τινος ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου.

12. Γοργίας ὁ Λεοντίνος, γηράσας καὶ ὑπὸ νόσου καταληφθεὶς, εἰς ὕπνον κατολισθαίνων ἔκειτο. Καὶ, ἐπεὶ τις τῶν ἐπιτηδείων ἤρθε αὐτὸν πῶς ἔχει, Ἦδη μὲ φησὶν ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

13. || Φυλάττεσθαι τὸ Ἄρμα χρησμὸς ἦν Φιλίππῳ. Διὸ οὐδέποτε ἀνέβη εἰς ἄρμα· τὸ δὲ ἰδύλου πόλιν βοιωτικὴν. Οἱ δὲ φασὶν ὡς τὸ τοῦ Πausανίου ξίφος, ᾧ διεχρήσατο τοῦτον, ἐπὶ τῆς γλυφῆς εἶχε γεγραμμένον ἑλεφάντινον ἄρμα.

14. Διογένης ἔλεγεν, ὡς τὰς τῆς τραγωδίας ἀράς αὐτὸς ἐκπληροῖ· εἶναι γὰρ πλάνης, ἄοικος, πτωχός, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. Καὶ ὁμως μέγα ἐφρόνει οὐδὲν ἤττον ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἴκου μένης ἀρχῇ.

15. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν παις ὧν ἐμάκθανε κιθαρίζειν· τοῦ δὲ διδασκάλου κελεύσαντος κρούσαι χορδὴν ἣν ἀπῆται τὰ κιθαρίσματα, εἶπε Καὶ τί διοίσει ἂν ταύτην κρούσω; δεῖξας ἑτέραν. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύσειν. Τοῦτο δὲ εἶπε δείσας μὴ ποτε τὸ τοῦ Λίνου πάθη. Τὸν γὰρ Ἡρακλῆα ὁ Λίνος ἰδίδασκεν· ἀμωσύτερον δὲ ἀπτομένου τῆς κιθάρας, ἐχαλέπηεν ὁ Λίνος· ὁ δὲ Ἡράκλῆς ἠγανάκτει, καὶ πλήξας || τῷ πλήκτρῳ τὸν Λίνον ἀπέκτεινε.

3. ἔξω 13. ἐσμέν 20. δὲ φασίν 31 (καὶ 32). λίνος 32. ἐχαλεπηεν 33. λῖνον

16. Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλην ἴλεγε πῶλον· καὶ αὐτὸς γὰρ ὑπ' ἐκείνου σοφίας πλησθεὶς ἀχάριστος ἦν, ὡς ὁ πῶλος γάλακτος πλησθεὶς λακτίζει τὴν μητέρα.

17. Τῇ Ξανθίππῃ ὁ Σωκράτης, ἐπειδὴ οὐκ ἠθούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι ἐπὶ τὴν θεῖαν βαδίζεσθαι, Ὁρᾶς; ἔφη· οὐ θεωρήσουσα, θεωρησομένη δὲ μάλλον βαδίζεις.

18. Γέρον Κείος ἀφίκετο εἰς Λακεδαιμόνα· αἰδούμενος δ' ἐπὶ τῷ κήρῳ, ἔβαπτε τὰς τρίχας, καὶ, παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἰδημηγόρει. Ἀρχιδάμιος οὖν ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς Τί δ' ἂν, ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἶποι, ὅς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει; καὶ ἐξέωσεν αὐτόν.

19. Θεοφράστου ἐκπεσόντος ἐν τῷ λέγειν ἐπὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς καὶ εἰπόντος ὡς τὸ ἀξίωμα δεῖσαι τοῦ συνεδρίου, ὁ Δημοχάρης εἶπεν· Ἀθηναῖοι ἦσαν, ὧ Θεοφράστε, οὐχ οἱ δῶδεκα θεοὶ οἱ διακάζοντες.

20 Παρράσιος ὁ ζωγράφος, ἀγωνισάμενος τὸν Αἴαντα τὸν ὑπὲρ τῶν ὀπλῶν Ἀχιλλέως ἐρίζοντα Ὀδυσσεὶ καὶ ἠττηθεὶς, ἀστεῖως ἥ ἀπεκρίθη αὐτὸς μὲν ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἠττητῆς ὀλίγα φροντίζεσθαι, συνάχθεσθαι δὲ τῷ Αἴαντι δις διὰ τῶν αὐτῶν ἠττηθέντι.

21. Ἐπῆναι Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου τὸ Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Ἀκούων δὲ ὁ Διογένης, Καὶ μὴν, εἶπε, Μεσσήνιοι καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ἡμεῖς αὐτῶν ἴστε γείτονες.

22. Ἠρίστα Διογένης ἐν καπηλείῳ καὶ ἰωρακῶς Δημοσθένην παριόντα ἐκάλει· τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, Τί αἰσχύνῃ; φησὶ· καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ' ἑκάστην ὥδε εἰσεῖσιν. Ὠνειδίξει δ' αὐτὸν ὅτι οἱ ῥήτορες δούλοι τοῦ πλήθους εἰσὶν.

23. Μειράκιον ἱετρικὸν φοιτῆσαν Ζήνωνι καὶ ἱπανελθὼν ὁ πατὴρ ἐκύθητο τί μάθοι σοφόν. Τὸ δὲ ἔφη δείξειν. Χαλεπήναντος δὲ τοῦ πατρὸς καὶ πληγᾶς ἐντεινάντος ἰγκαρτερῆσαν, Τοῦτο, ἔφη, μεμάθηκα, ὄργην φέρειν πατρός.

24. Σωκράτης ἰδὼν Ἀντισθένην τὸ διερωγὸς τοῦ ἱματίου μέρας αἰεὶ ποιοῦντα φανερόν, Οὐ παύσῃ [ἔφη] ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν;

12. ἐκπεσόντος κατὰ διάρθρωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἐμπεσόντος
14. οἶχ 22. ἐστὲ 26. καθεκάστην ὀνειδίξει 33. ἔφη λείπει

25. Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρου καταγέλαστος καὶ ποτε ἥνοσησαντος φ. 237^a
καὶ τοῦ ἱατροῦ προστάξαντος ρόφημά τε αὐτῷ σκευασθῆναι, γελᾶ-
σας ὁ Ἀνάξαρχος, τοῦ μέντοι θεοῦ ἡμῶν, εἶπεν, αἱ ἐλπίδες ἐν τρυ-
βίου ροφήματι κίενται.

26. Μενεκράτης τοῦ ἱατροῦ ἀλαζονευομένου καὶ Δία αὐτὸν ἀπο-
καλοῦντος, καλέσας αὐτὸν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐπὶ θοίνην μετὰ καὶ 5
ἄλλων, ἰδίᾳ κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε τιθῆναι καὶ θυμιατήριον, καὶ ἰθυ-
μιᾶτα, οἳ δ' ἄλλοι εἰστιῶντο. Ὁ τοίνυν Μενεκράτης πρῶτον μὲν
ἐκαρτέρει, ὡς δὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτὸν, ἀπίων ὤχετο.

27. Ἰσοκράτης εἶλεγε τὴν Ἀθηναίων πόλιν ὁμοίαν εἶναι ἑταίραις 10
ὡς γὰρ [οἱ] ὑπὸ τοῦ κάλλους τούτων ἀλισκόμενοι σύνεσι μὲν αὐταῖς,
ὅμως δὲ οὐδεὶς ἂν ὑπομείναι συνοικῆσαι τινα αὐτῶν, οὕτω καὶ ἡ πό-
λις ἐπιδημῆσαι μὲν ἡδίστη, ἐνοικῆσαι δὲ οὐκ ἀσφαλής. Ἡνίττετο
δὲ τοὺς συκοφάντας καὶ τὴν λοιπὴν μοχθηρίαν αὐτῶν,

28. Κλεομένης ὁ Λάκων εἶλεγε τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι
ποιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν διδάσκοντα, τὸν δὲ Ἡσίοδον τῶν εἰλώ- 15
των, ὡς χρὴ γεωργεῖν λέγοντα.

29. Ἡ Καλλιστώ ἡ ἑταίρα εἶλεγε τῷ Σωκράτει, ὅτι Κρείττων σου φ. 237^b
εἰμι ἐγώ· ἐγὼ γὰρ δύναμαι τοὺς σοὺς πάντας ἀποσπάσαι, σὺ δὲ
οὐδένα τῶν ἐμῶν. Ὁ δὲ Καὶ μάλα γε εἰκότως, εἶπε· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ
τὸ κάταντες αὐτοὺς ἄγεις, ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν ἀρετὴν· ὀρθία δ' εἰς αὐτὴν 20
οἶμος καὶ οὐκ ἔθιμος τοῖς πολλοῖς.

30. Θεμιστοκλῆς, ἀτιμασάντων αὐτὸν Ἀθηναίων, εἶτα ἐπὶ τὴν
ἀρχὴν παρακαλούντων Οὐκ ἔπαινω τοιοῦτους ἄνδρας, εἶπεν, οἳ τὴν
αὐτὴν ἀμίδα καὶ οἰνοχόην ἔχουσιν.

31. Πολύκλειτος δύο εἰκόνας ἐποίησε, τὴν μὲν κατὰ τὸν τῆς τέ- 25
χνης νόμον, τὴν δὲ χαριζόμενος τοῖς εἰσιούσι, πειθόμενος τῇ ἐκάστου
ὑφηγήσει καὶ αἰεὶ τι μετατιθεῖς. Προὔθηκεν οὖν ἀμφοτέρας. Καὶ ἡ
μὲν ἔγελᾶτο, ἡ δ' ἐπηρεῖτο. Ὁ δὲ Ἀλλὰ ταύτην, ἔφη, ἦν ψέγετε,
ὁμοίως ἐποίησατε, ταύτην δ' ἦν θαυμάζετε ἐγώ.

32. Δημάδης στρατηγὸς γενόμενος ὑπερηφάνως Φωκίῳνι εἰρηκε 30
Χρῆσόν μοι τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα σου, ἣν φορεῖν εἰώθεις στρατηγῶν.
Ὁ δὲ Οὐδενός, εἶπε, σὺ ῥυπαροῦ ἀπορήσεις ἔστ' ἂν τοιοῦτος εἶ.

8. καταμικρὸν 10. οἱ λείπει 11. ὑπομείνη συνοικῆσαι τινα
27. προὔθηκεν 28. ἢ δ' 31. χρῆσον

φ. 238*

33 || Στρατόνικον τὸν καθαριῶδαν ὑπεδέξατό τις· ὁ δὲ ὑπερήσθη. Ὡς δὲ καὶ ἄλλους εἶδεν εἰσερχομένους, ἔφη· Ἀπίωμεν ἐνθένδε· εἰσίκαιμεν γὰρ ἀντὶ περιστέρως ἔχειν φάττας, ἀντὶ οἰκίας ἔχοντες πανδοκεῖον.

34. Λαύσων τινὸς εἰπόντος Γράψον ἵππον ἐγκαλινδοῦμενον, ἔγραψε τρέχοντα· τοῦ δὲ ἀγκυακτοῦντος, Στρέψον, ἔφη, τὸ πινάκιον καὶ ἐγκαλινδοῦμενος ἔσται σοι ὁ τρέχων.

35. Ἰππόνικος ὁ Καλλίου ἐβούλετο ἀνδριάντα ἀναστήσει τῇ πατρὶδι ἀνάθημα. Ἐπεὶ δὲ τις συνεβούλευσε παρὰ Πολυκλείτῳ κατασκευάσαι τοῦτον, οὐκ ἔφη προσέξειν τοιοῦτῳ ἀναθήματι, οὐ τὴν δόξαν οὐχ ὁ ἀναθεῖς, ἀλλ' ὁ ποιήσας ἔξει.

10

36. Σωκράτης ἔλεγεν Ἀρχέλκον εἰς μὲν τὴν τῆς οἰκίας ζωγράφικαν τετρακοσίαις ἀναλώσει μνας, εἰς ἑαυτὸν δὲ οὐδὲν καὶ διὰ μὲν τὴν θεάν τῆς οἰκίας πολλοὺς ἤκειν, διὰ δὲ Ἀρχέλκον οὐδένα.

φ. 238*

37. Ἑλλησπόντιος ἀνὴρ ἀφίκετο παρὰ τὴν ἀττικὴν Γνάθειαν τὴν ἑταίραν. Ἐπεὶ δὲ πολυλογῶν ἦν φορτικός, λέγει ἡ || Γνάθεινα· Ἐξ Ἑλλησπόντου ἤκων πῶς τὴν καλλίστην τῶν ἐκεῖ πόλεων οὐκ ἔγνωσ; Τοῦ δ' εἰπόντος Καὶ τίς ἐστὶν αὕτη, ἔφη Σίγειον καὶ ἑμμελῶς αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματος εἰσήγησεν.

38. Μακαρεὺς τις ἱερεὺς Διονύτου Μυτιληναῖος παρακαταθήκην χρυσοῦ δόντος αὐτῷ τινος ξένου καὶ ἐπανελθόντος καὶ ζητοῦντος ταύτην, ἀνορούξας, τὸν μὲν χρυσὸν ἀνείλετο τοῦ ὀρύγματος, τὸν δὲ ξένον ἀποκτείνας κατώρυξεν. Ἡμόνατο δ' αὐτὸν ἡ δίκη μετ' οὐ πολὺ. Ἐν ἑορτῇ γὰρ οἱ παῖδες, βιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς ἱεουργίαν, τῷ βωμῷ προσῆλθον· καὶ ὁ μὲν εἰς ἔθηκε τὸν τράχηλον ὑπὸ τῷ βωμῷ, ὁ δ' ἕτερος λαβὼν μάχιραν ὡς ἱερεῖον αὐτὸν ἀπέσφαξε. Γενομένης οὖν βοῆς, ἡ μήτηρ, σχίζαν ἡμίκαυτον λαβοῦσα, τὸν περιληφθέντα παῖδα ἀπέκτεινεν ἀλγήσασα ἐπὶ τῷ συμβάντι. Ἀκούσας δ' ὁ Μακαρεὺς θυμοῦται καὶ τῷ θύρῳ ᾧ κατεῖχε πλήξας τὴν γυναῖκα ἀπέκτεινεν. Ἄλους δὲ ὁ ἱερεὺς καὶ στρεβλούμενος ἕκαστα ὠμολόγησε. Καὶ ὁ μὲν ἑναπέθανε ταῖς βασάνοις, ὁ δὲ ξένος ἐκείνος μετὰ τιμῆς ἐτάφη.

φ. 239*

39. || Ἀρχέτιμος ἐξ Ἐρυθρᾶς τῆς Ἰώνων πόλεως εἰς Τίνεδον ἐπλεύσει, πολλὴν φέρων ἑμπολὴν, καὶ ταύτην Κυδίᾳ παρέθετο, οὐδὲν ἐλπίσας ἐξ ἐκείνου παθεῖν ἄδικον. Ὁ μὲντοι Κυδίης ὑπὸ φιλοκερδεῖας ἐφθάρη,

4. ἵππον κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος οἴκον (;) 18. διονυ-
σίου μυτιληναῖος 21. μετουπολύ

καί, ἀπαιτούμενος τὸν χρυσόν, ὧν μὴ λάθειν, καὶ τέλος ἔδοξεν
ὁμοσαι τούτου περὶ Κωδίκων. Ὁ δὲ ἀνέβλετο εἰς τρίτην τὸν ὄρκον,
καί, ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον, ἐμνησθήσατο τάδε· νάρθηκα κοιλάνας,
τὸν πάντα χρυσὸν ἐπέβαλεν εἰς αὐτήν, καί, πλακτούμενος ἀλγεῖν τὸν
πόδα, ἐπεριείδeto τῇ νάρθηκι. Καταστάς δὲ εἰς τὸν ναόν, δίδωσι τῷ 5
Ἀρχετίμῳ τὴν νάρθηκα κατέχειν ἕστ' ἂν ὁμώσῃ τὸν ὄρκον· καί, ἀνα-
τείνας τὴν χεῖρα, εἶπεν, ὡς λάθοι μὲν παρ' Ἀρχετίμου τὸν χρυσόν,
ἀποδοῖη δ' αὐθις αὐτῷ ὡς ἐν χεροῖν ἔχοντι τὴν νάρθηκα, ἐν ἧ ὁ
χρυσὸς ἐνῆν. Βαρυθεὶς δ' ἐπὶ τοῖς λελεγμένοις ὁ Ἀρχετίμος, ἀφίησι
κατὰ γῆς τὴν νάρθηκα πληγῇ μεγάλῃ· ῥαγείσης δὲ οὕτως ἔρρευσεν 10
ὁ τῆς παρακαταθήκης ὄγκος.

40. Κλεισθένης ὁ Ἀθηναῖος, τὸ δεῖν ἐξοστρακιζεσθαι πρῶτος εἰση-
γησάμενος, πρῶτος ἢ αὐτὸς ἔτυχε τῆς καταδίκης. Καὶ Ζάλευκος ὁ Λο-
κρῶν νομοθέτης, εἰσηγησάμενος τὸν ἐπὶ μοιχείᾳ ἀλόντα τοὺς ὀφθαλ- φ. 239^α
μοὺς ἐκκόπτεσθαι, ἐπεὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἀλοὺς ἐμελλε πείσεσθαι, αὐτὸς 15
τὸν ἑαυτοῦ ὀφθαλμὸν ἐπέδωκεν ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ τοῦ παιδός.

41. Βασιλεύς τις Τενέδου νόμον ἔθετο τὸν ἀλόντα μοιχὸν κτείνε-
σθαι πελέκει. Ἀλόντος οὖν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ λαβόντος ἐρομένου
τὸν βασιλέα τί χρῆ ποιεῖν, Χρησθαι, ἔφη, τῷ νόμῳ. Διὸ ἐπὶ θάτερα
τοῦ νομίσματος αὐτοῦ πέλεκυς ἐχαράσσετο, ἐπὶ θάτερα δ' εἰς ἐνὸς 20
αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Καὶ ἀπὸ τούτου λέγεται ἐπὶ
τῶν ἀτόπων τὸ ἀποκεκόφθαι πελέκει Τενεδίῳ.

42. Ἐν Κύπρῳ Δημάνασσα γενομένη γυνὴ πολιτικὴ τε ὁμοῦ καὶ
νομοθετικὴ τρεῖς τοῖς Κυπρίοις νόμους ἔθηκε, τὴν μοιχευθεῖσαν κει-
ρομένην πορνεύεσθαι· θυγάτηρ αὐτῆς ἐμοιχεύθη, καὶ τὴν κόμην ἀπε- 25
κείρατο· καὶ ἐπορνεύετο· τὸν ἀποκτείναντα ἑαυτὸν ἄταφον εἶπεσθαι·
τρίτον τὸν ἀποκτείναντα βοῦν ἀλλότριον ἀποθανεῖν. Δυσὶν δ' αὐτῇ φ. 240^α
παιδῶν ἀρρένων ὄντων, ὁ μὲν ἐπὶ τῷ βοῦν ἀποκτείνει ἀπέθανε, τὸν
δὲ αὐτὸν ἀποκτείναντα οὐκ ἔθαψεν. Ἡ δὲ τέως μὲν ἐκαρτέρει καὶ
ἄπαις οὔσα καὶ νομοθετοῦσα. Ἰδοῦσα δὲ βοῦν ἐπὶ μόσχῳ ἀπολλυμένην 30
μυκωμένην καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐν ἄλλῳ συμφορὰν γνωρίσασα, τήξασα
χαλκὸν εἰς αὐτὸν ἤλατο. Γενομένου δ' ἀνδριάντος ἐπὶ τῷ συμβάντι,
ἐπεγράφη· Σοφὴ μὲν ἦμην, ἀλλ' οὐ πάντα εὐτυχής.

43. Θιαγίνης ἦν Θάσιος ἀθλητής. Οὗτος ἰδοὺς ῥώμην διενεγκεῖν

6. ὁμώσῃ κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ὁμώσῃ 8. ἔχοντα

τοὺς καθ' αὐτόν· καὶ δὴ σὺν ἑτέροις πολλοῖς καὶ τὸν Ὀλυμπίασι
 τρεῖς εἰλήφει στέφανον. Ὡς δ' ἐπαύσατο καὶ ἤκεν εἰς τὴν πατρίδα
 λοιπὸν, τοῦ σώματος παρακμάσαντος, ἦν ἀνὴρ οὐδενὸς χεῖρων περὶ
 τὰ κοινὰ, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστος. Ἐντεῦθεν, ὅπερ εἰκός, εἰς ἔχθραν
 5 τινὶ προήλασε τῶν πολιτευομένων. Ὁ δὲ ζῶντι μὲν ἐφθόνηι μόνον· τε-
 λευτήσασκεν δὲ πρᾶγμα πάντων ἀνοητότατον καὶ ἀσεβέστατον ἐποίει.
 ρ. 240^ε || Ἀνδριάντα γὰρ αὐτοῦ ἐστῶτα ἐν μέσῃ τῇ πόλει νύκτωρ ἱμαστίου.
 Τοιγαροῦν εἴτε ἀπὸ τύχης, εἴτε ἀπὸ δαιμονίου νεμεσήσαντος αὐτῷ
 κινήσει ποτὲ ἐκ τῆς βάσεως ὁ ἀνδριάς ἠκολούθησεν ἅμα τῇ μάστιγι
 10 καὶ κτείνει τὸν ἄνδρα. Νόμου δ' ὄντος καταποντίζειν ἴαν τι τῶν
 ἀψύχων ἱμπεσὸν ἀποκτείνειν τινὰ, οἱ τοῦ τεθνεώτος προσήκοντες αἰ-
 ρουσι δίκη τὸν ἀνδριάντα καὶ καταπόντωσαν. Λοιμοῦ δὲ συμβάντος,
 ὡς φασί, χαλεπωτάτου καὶ τῶν Θεασιῶν οὐδενὶ τράπη λῆξαι δυναμέ-
 νων τῆς νόσου καὶ τελευταίων χρωμένων, τοὺς φυγάδας αὐτοῖς ἀνείπε
 15 κατάγειν ὁ θεός. Ὡς δὲ πλείον οὐδὲν ἦν ἀπάντων ἐληλυθότων, χρω-
 μένων αὖθις, λέγεται τὴν Πυθίαν οὕτως ἀνείπειν·

Θεαγένους δ' ἐλάθεσθε ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντος·
 κείθ' ὑμῖν ὁ πρὶν μυριάθλος ἀνὴρ.

44. Παρίας τις πορθμεὺς λησταῖς διεπόρθμευσε πρεσβύτην αἰχμά-
 20 λωτον καὶ πίτταν ὠνεῖται δὴ ταύτην παρὰ τῶν ληστῶν, δεηθέντος
 241^ε τοῦ πρεσβύτου. Ἦν δ' ἐν τῇ || πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. Πλουτήσας
 οὖν ἔθυσσε βοῦν τῷ πρεσβύτῃ. Ὅθεν ἡ παροιμία Οὐδεὶς ποτὲ βοῦν
 ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Παρίας.

45. Ἀνάξαρχος ὁ φυσικός, εἰπόντος αὐτῷ Ἀλιξάνδρου, ὅτι
 25 Κρεμῶ σε, Ἀπειλεῖ τούτοις, ἔφη, τοῖς πολλοῖς, ἔμοι δ' οὐδὲν δια-
 φέρει ὑπὲρ γῆς ἢ κατὰ γῆς σῆπασθαι.

46. Γοργόνη Λακεδαιμονία, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπὶ στρατείαν πο-
 ρευομένου, τὴν ἀσπίδα ἐπιδιδούσα εἶπεν Ἡ ταύταν ἢ ἐπὶ ταύτας.

47. Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἐρωτηθεὶς Πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ
 30 ἀληθοῦς, Ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ τῶν ὠτων.

48. Αἰσχίνης ὁ σωκρατικός ἐπιπληθεὶς ὅτι Σωκράτει ἰσχυρολακῶς

4. οἷον 17. ἐλάθεσθ' 18. μυριάθλος 19. τίς· διεπόρθμευσε
 29. Θαλλῆς πόσον κατὰ διάρθρωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραθέντος πόσου

59. Ἀντισθένης, ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις προσέλθοι πολιτεία, εἶπε Καθ' ἅπερ πυρί, μήτε λίαν ἰγγύς, ἵνα μὴ καῆς, μήτε πόρρω, ἵνα μὴ ῥιγῆσῃς.

φ. 242^ε
6 μὲν πονηρὰ πολιτεύσομαι, || τοῖς θεοῖς ἀπαρέσει, εἰ δὲ χρηστὰ, τοῖς πολιταῖς.

60. Τοῦ Διοκυσίου λέγοντος πρὸς Ἀρίστιππον Οὐδὲν ὠφέλημα ὑπὸ σοῦ, Ἀληθῆ λέγεις, εἶπεν· εἰ γὰρ ὠφελήθης, ἱπαύσω τῆς τυραννίδος ὡς περ ἱερᾶς νόσου.

10 61. Ἀρχίδαμος ὁ Ἀγησιλάου, ἰδὼν βέλος τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθῆν, Ὡ Ἡράκλεις, ἀνεβόησεν· ἀπόλωλεν ἀνδρὸς ἀρετὰ.

62. Ὁ αὐτὸς, θεασάμενος τὸν ἴδιον παῖδα Ἄγιν προπετῶς μαχόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, εἶπεν· Ἡ τῆ δυνάμει πρόσθεσ ἢ τοῦ θράσους ἄφιλε.

15 63. Φίλιππος, ἐρωτώμενος οὓς τινὰς μάλιστα φιλεῖ καὶ οὓς τινὰς μάλιστα μισεῖ, Τοὺς μέλλοντας, ἔφη, προδιδόναι μάλιστα φιλῶ, τοὺς δ' ἤδη προδεδωκότας μάλιστα μισῶ.

64. Εὐδαμίδας, ἀκούσας φιλοσόφου διαλεχθέντος, ὅτι μόνος ἀγαθὸς στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐστίν, Ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστός, ὁ δὲ λέγων οὐ περισσάλπισται.

20 φ. 243^ε 65. Γελλίας ὁ Ἀκραγαντῖνος, ἐπιξενωθεὶς ἀνδρὶ σκληρῷ καὶ ἀπὸ παντὸς πορίζοντι, ὅς οὐδὲ καθεύδειν τοῖς οἰκέταις ἐπέτρεπεν, || ἄλλ' ἄλλος ἄλλο τι τὴν νύκτα εἰργάζετο, ὑποδεξάμενος καὶ αὐτὸς τοῦτον, εἰς Ἀκράγαντα ἀφικόμενον, μετὰ δεῖπνον συνεκάλει τὰ παῖδια τῶν οἰκετῶν, καὶ ἰδίδου τοῖς μὲν κάρυα, τοῖς δὲ σῦκα ξηρά· τὰ παῖδια δ' ἦσαν πάμπολλα. Ἐρομένου δὲ πόθεν παῖδια τσαῦτα, Ταῦτ', 25 ἔφη, οἱ ἐμοὶ οἰκέται ἐν νυξί ποιοῦσιν.

66. Θεανῶ ἡ πυθαγορικὴ φιλόσοφος, ἐρωτηθεῖσα ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρῆς, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παρὰ χρῆμα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδέποτε.

30 67. Πιττακὸς, παρακαλούμενος υἱῷ καὶ πατρὶ δίκαιησαι, εἶπε πρὸς τὸν υἱόν· Εἰ μὲν ἀδικώτερα μέλλεις λέγειν τοῦ πατρὸς, κατακρίθησ'· εἰ δὲ δικαιοτέρα, διὰ τοῦτο αὐτὸ ἄξιός ἐστι κατακρίθηναι.

68. Ζήνων τὰς τῶν διαλεκτικῶν τέχνας εἰκαζε τοῖς δικαίοις μέ-

2. καθάπερ 3. ριγῶσης 4. εἶπεν 5. πολιτεύσομαι 12. ἄγιν
17. Εὐδαμίδας 22. ἀλλό 24. σῦκα 28. παραχρησῆ

τροίς, οὐ πυρὸν οὐδ' ἄλλο τι τῶν σπουδαίων μετροῦσιν, ἀλλ' ἄχυρα καὶ κόπρια.

70. Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν Οἷν διαλεκτικῇ βραδύνοντες εἰκόασι καρκίνοὺς μασσωμένους, οἳ δὲ ὀλίγον τρόφιμον περὶ πολλὰ ἀσχολοῦνται ὀστέα.

71. Κλειάνθης, ἐρωτώμενος διὰ τί παρὰ τοῖς ἄρχαίοις, οὐ πολλῶν φιλοσοφησάντων, ὅμως πολλοὶ διελάμφαν ἢ νῦν, Ὅτι, εἶπε, τότε μὲν ἔργον ἤσκειτο, νῦν δὲ λόγος. 5
φ. 243^ε

72. Ὁ μὲν Ἀρίστων ἔλεγεν εἰκέναι τὴν διαλεκτικὴν τῷ ἐν ταῖς ὁδοῖς πηλῷ· πρὸς οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἐκείνον χρήσιμον ὄντα καταβάλλειν τοὺς βαδίζοντας. Καρνεάδης δ' ἔλεγε τὴν αὐτὴν εἰκέναι πολύποδι· καὶ γὰρ ἐκείνον ἀυξηθείσας τὰς πλεκτάνας κατεσθίειν, καὶ ταύτοις, προϊούσης τῆς δυνάμεως, καὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἀνατρέπειν. Ἔτι ὁ Ἀρίστων εἶκαζε τοὺς τῶν διαλεκτικῶν λόγους τοῖς τῶν ἀραχνίων ὑφάσμασιν, οὐδὲν μὲν χρησίμοις, λίαν δὲ τεχνικοῖς. Ὁ δὲ Κλειτόμαχος ἔλεγε τὴν διαλεκτικὴν εἰκέναι τῇ σελήνῃ· καὶ γὰρ ταύτην οὐ παύεσθαι φθίνουσαν καὶ ἀυξανομένην· καὶ ὡς ὁ ἐλλέβορος ὀλοσχερέστερος μὲν ληφθεὶς καθαίρει, εἰς δὲ πάνυ σμικρὰ τριφθεὶς πνίγει, οὕτω καὶ ἡ κατὰ φιλοσοφίαν λεπτολογία. 10
15

73. Σωκράτης εἶπε Πολλοῦ γ' ἂν ἄξιον ἦν τὸ πλουτεῖν, εἰ καὶ τὸ χαίρειν συνῆν αὐτῷ. Νῦν δ' ἄμφω ταῦτα κεχώρισται· εἴαν τε γὰρ θίλωσι χρῆσθαι τῷ πλούτῳ, τῇ ἡδύπα||θείᾳ διαφθεῖρονται, εἴαν τε τὸν πλοῦτον φυλάττειν, τῇ φροντίδι, εἴαν τε κτήσασθαι, τῇ ἐπιθυμίᾳ. 20
φ. 244^α

74. Εὐφράτης ὁ Σύρος, τὴν γυναῖκα ἀποβάλων, ἔλεγεν· Ὡ φιλοσοφία, τυραννικά σου τὰ ἐπιτάγματα· ἦν ἂν ἔχη τις, λέγεις Φίλει, κἂν ἀποβάλη, λέγεις Μῆ λυποῦ. 25

75. Σωκράτης, θεασάμενός τινα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τοῦ μὲν ἀγροῦ ἐπιμελούμενον, ἑαυτοῦ δὲ ἀμελοῦντα, Ὅρα, ὦ οὗτος, ἔφη, μὴ τὸν ἀγρὸν ἐξημερῶσαι βουλόμενος, τὴν ψυχὴν ἀγριώσης. Καταμαθὼν δὲ τινα τῶν γνωρίμων κατεσπουδακότα, ὅπως αὐτῷ ἢ εἰκῶν ὁμοία γένοιτο, πρὸς αὐτὸν εἶπε· Σοὶ ὅπως μὲν ὁ λίθος ὁμοίός σοι γένοιτο ἰσπούδασας, ὅπως δὲ μὴ αὐτὸς γένοιο λίθῳ ὁμοίος οὐ φροντίζεις. 30

76. Λάκων, ἐρωτηθεὶς διὰ τί ἡ Σπάρτη ἀτειχιστός ἐστι, Μῆ ψεύδου, ἔφη· τετειχίσται γὰρ ταῖς τῶν οἰκούντων ἀρεταῖς.

1. πυρὸν ἄλλο 3. βραδύνοντες 4. μασσωμένοις 9. ἐκείνων
14. χρησίμους τεχνικοὺς κλειτόμαχος 26. θεασάμενος τινα αὐτοῦ

77. Ἀγησίλαος ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγός, προσελθόντος αὐτῷ
 φ. 244^ε τινος ἀσπύλασθαι καλλίστου, ἐξεκλινεν, εἰρηκῶς ἀμεινον εἶναι τῶν
 κρεῖττον γὰρ ἑαυτῷ φυλάττειν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἑτέρων ἀφαιρεῖσθαι.

5 78. Ἀλέξανδρος, εἰς Ἰλλυριοῦς παραγενόμενος ἐν τῷ τοῦ Διὸς
 ἱερῷ καὶ κατιδῶν γυναῖκα κάλλι διαφέρουσαν, ἐκπλαγεὶς αὐτῆς τὴν
 εὐμορφίαν, πολὺν χρόνον ἐθεῖατο. Τοῦ δ' Ἡφαιστίωνος εἰπόντος Οὐκοῦν
 εἰκός ἐστι παραλαβεῖν αὐτὴν ἐρωμένην, ἔφη· Καὶ πῶς οὐ δεινόν, ἦν,
 ἄλλων ἀκρασίας κολάζειν βουλόμενοι, δουλεύοντες ἀκρασίαις ὑπὸ τῶν
 10 ἑκτὸς ἀνθρώπων φωραθῶμεν.

79. Μενίδημος, νεανίου τινός εἰπόντος Μέγα ἐστὶ τὸ τυχεῖν ὧν
 ἂν τις ἐπιθυμῇ, εἶπε· Πολλῷ μείζον τὸ μὴδ' ἐπιθυμεῖν ὧν μὴ δεῖ.

80. Ξάνθος ὁ σοφός, θεασάμενος ἐπὶ θύραις εὐπρεποῦς γυναικὸς ἄν-
 δρα οἰκοφθόρον, εἶπεν· Οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ὠνεῖται κινδύνῳ μεγάλῳ.

15 80^α. Ἀλέξανδρος, θεασάμενός τινα ὁμώνυμον αὐτῷ δειλὸν ὄντα,
 ἔφη· Νεανίσκε, ἢ τὸ ὄνομα ἄλλαξον ἢ τὸν τρόπον.

81. Τοῦ αὐτοῦ ἐξιόντος ἐπὶ τὸν πόλεμον, Ἀριστοτέλης ἔφη·
 φ. 245^ε Περίμεινον τὸ τέλειον ἢ τῆς ἡλικίας, καὶ τότε πολέμει. Ὁ δὲ Φα-
 βούμαι, εἶπε, μὴ, περιμένων τὸ τέλειον τῆς ἡλικίας, τὴν τόλμαν
 21 ἀπολέσω τῆς νεότητος.

82. Λάκων, ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος, ὅτι, χλωρός ὢν, ἔξεισιν ἐπὶ
 τὸν πόλεμον, Καὶ τί τοῦτο; ἔφη· οὐ φευγόντων ἐστὶ χρεία, ἀλλ'
 ἰσταμένων καὶ ἀγωνιζομένων.

83. Λεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος, ὀλίγους ἔχων στρατιώτας, εἰς
 25 τὴν πρὸς τοὺς Πέρσας μάχην ἐξεπορεύετο. Εἰπόντος δὲ τινος ὡς
 μετ' ὀλίγων παντελῶς ἐκπορεύεται, εἶπεν· Ἀλλὰ μετὰ βουλομένων.

84. Λάκων ἀσθενῶς τὸ σῶμα διακειμένος ἐπὶ παράταξιν προῆγε.
 Λεγόντων δὲ τινῶν αὐτῷ Ποῦ τοιοῦτος ὢν πορεύῃ, ἔφη· Ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος ἀποθανεῖν.

30 85. Λάκαινα, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐν παρατάξει χλωθέντος καίδυς-
 φοροῦντος ἐπὶ τούτῳ, Μὴ λυποῦ, τέκνον, εἶπε· καθ' ἕκαστον γὰρ
 βῆμα τῆς ἰδίας ἀρετῆς ὑπομνησθήσῃ.

86. Πύρρου ἐπιστρατεύσαντος Λακεδαιμονίους καὶ πολλὰ ἀπει-
 λούντος, Δερκύλλιδας, εἰς τῶν γερόντων, ἀναστὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,

3. κατακράτος 12. μὴδ' 31. ἐπι καθέκαστον

εἶπεν· Εἰ μὲν θεὸς ἐστὶν ὁ ἀπειλῶν, μὴ ἢ φοβώμεθα, ἐπεὶ οὐκ ἀδικοῦμεν· εἰ δ' ἄνθρωπος, γινώτω ἀνδράσιν ἀπειλῶν. φ. 245°

87. Κελτοὶ οἱ τῷ Ὀκεανῷ γειτονῶντες αἰσχρὸν ἠγοῦνται τοίχου καταπίπτοντος ἢ οἰκίας φεύγειν· πλημμυρίδος δ' ἐκ τῆς θαλάττης ἐπερχομένης τῆς ἐξω μεθ' ὀπλῶν ἀπαντῶντες ὑπομένουσιν, ἵνα κατακλύζονται, ὅπως μὴ δοκῶσι φοβεῖσθαι τὸν θάνατον. 5

88. Δάτις ὁ τοῦ Δαρείου στρατηγὸς μετὰ τριάκοντα μυριάδων ἐν Μαρθῶνι κατεστράτοπεδεύσατο. Ἀθηναῖοι δὲ, οὐδὲ πολλοστημόριον ὄντες τῆς ἐκείνων δυνάμεως, ἐπ' αὐτοὺς ὁμόσε ἴεντο, ἔχοντες στρατηγούς· Πολύζηλον, Καλλιμάχον, Κυναίγειρον, Μιλτιάδην. Συρραγείσης δὲ τῆς μάχης, Πολύζηλος μὲν, ὑπὲρ ἄνθρωπον φαντασίαν θεασάμενος, τὴν ὄρασιν ἀπεκόπη καὶ τυφλὸς ὢν ἀνεῖλε τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ. Καλλιμάχος δὲ, πολλοῖς περιπεπαρμένος δόρασι, καὶ νεκρὸς ἐστάθη. Κυναίγειρος δὲ, περσικῆς περιδεδραχμένος νεῶς, ἐχειροκοπήθη. Ὅθεν καὶ εἰς αὐτοῦς τοιαύδε γεγράφεται· 15

Ὡ καμάτοιο κενοῦ καὶ ἀπειρήτου πολλέμοιο.

φ. 316°

Ἡμετέρῳ βασιλῆι τί λέξομεν ἀντιάσαντες;

Ὡ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;

Βῆλλομεν· οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν· οὐ φοβέονται·

Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν. Ἐν δ' ἄρα μέσσαις 20

αἱματόεις ἐστήκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥίζαις,

κ' οὐ θέλει πεσεῖν. Ἰάχα δ' ἔρχεται ἐνδοθεν νηῶν.

Λῦε, κυβερνήτα· νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς.

89. Ζήνων ὁ Στωικὸς φιλόσοφος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν γνωρίμων πῶς ἂν μηδὲν φαῦλον πράττωμεν, εἶπεν· Ἐὰν διὰ παντός ὑπολαμβάνητέ με συμπρόντα ὑμῖν. 25

90. Δημόνακτα αἰτιωμένου τινός τῶν ἑταίρων καὶ φήσαντος Οὐκ ἔχρῃν σε τῷ ἐχθρῷ μου φίλον εἶναι, Ἀλλ' οὐδὲ σέ, ἔφη, τῷ φίλῳ μου ἐχθρὸν γενέσθαι.

91. Δημοσθένης, ὄνειδιζόμενος, ὅτι πονηροῖς συνδιατρίβει καὶ φαύλοις ἀνθρώποις, ἔφη· Ἐκεῖνος ἄριστός ἐστιν ἰατρός, ὃς τοὺς ὑπὸ πάντων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. 30

92. Σόλων, ἐπερωτῶν Κροῖσον τί παρὰ τῆς βασιλείας ἔσχε τι-

16. κενεοῦ καμάτοιο καὶ ἀπειροκτου 20. μέσαις 22. κού θέλοι

25. διαπαντός

φ. 246^α μιώτατον, εἶτα ἐκείνου ἥ εἰρηκότος [τὸ] τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν καὶ φίλους εὐεργετεῖν, Τόσῳ μᾶλλον, ἔφη, χαριέστερον ἐποίησας εἰ καὶ τούτους εἰς φιλίαν μετετροπώσω.

93. Κύρῳ πέμψαντός τινος κόσμον πολυτελῆ διέδωκε τοῖς φίλοις.
5 Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί οὐχ ὑπελείπετο ἑαυτῷ, ἔφη, ὅτι τὸ μὲν σῶμα οὐκ ἔνδυναίτο τούτοις πᾶσι κοσμεῖσθαι, φίλους δὲ κεκοσμημένους ὄρων μέγιστον αὐτῷ κόσμον ἀποκαῖσθαι δόξει.

94. Τίμων ὁ μισάνθρωπος, ἐρωτηθεὶς διὰ τί πάντας ἀνθρώπους μισεῖ, Διότι, εἶπε, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐλόγως μισῶ, τοὺς δὲ λοιποὺς
10 ὅτι οὐ μισοῦσι τοὺς πονηροὺς.

95. Ῥωμῦλος ἐγκαλούμενος, ὅτι πονηροὶς ἀνθρώποις σύνεστιν, ἔφη· Καὶ ἰατροὶ τοῖς νοσοῦσιν, ἀλλ' αὐτοὶ ὑγιαίνουσιν.

96. Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς τοῖς θεοῖς θύων εὐχετο φυλάττειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι φίλων. Πυθιανομένου δὲ τινος διὰ ποίαν αἰτίαν
15 τοιαύτην εὐχὴν ποιεῖται, ἔφη, ὅτι Τοὺς ἐχθροὺς γινώσκων φυλάσσομαι.

Ἐρωτηθεὶς ὁ αὐτὸς ὑπὸ τινος ὅπου τοὺς θησαυροὺς ἔχει, δείξας τοὺς φίλους, ἔφη· Ἐν τούτοις.

φ. 247^α 97. Ἀρίστιππος, κατηγορούμενος ὑπὸ τινος πῶς ἥ προσέεται μὴ φιλοῦσης αὐτὸν τῆς γυναικός, [ἔφη, ὅτι] καὶ τὸν οἶνον καὶ τὸν ἰχθῦν
20 οἶεται μὴ φιλεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἠδέως χρῆται αὐτοῖς.

98. Βίας, θανατικὴν κρίνων κρίσιν, ἐδάκρυσεν. Εἰπόντος δὲ τινος Τί παθὼν αὐτὸς καταδικάζων κλαίεις; εἶπεν, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπαθὲς ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον.

99. Πιττακός, ἀδικηθεὶς ὑπὸ τινος καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν, εἰπὼν Συγγνώμη τιμωρίας ἄμεινον· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεώς ἐστι, τὸ δὲ θηριώδους.

100. Πειρατῆ τινι ἐκπεπτωκότι εἰς τὴν γῆν καὶ διαφθειρομένῳ χειμῶνος, περιβόλαιόν τις δέδωκε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆγαγεν. Ὀνειδισθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ὅτι πονηροὺς εὐεργετεῖ, Οὐ τὸν ἀνθρώπον, ἔφη,
30 ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον τετίμηκα.

101. Ἀνακρέων ὁ ποιητής, λαβὼν τάλαντον χρυσοῦ παρὰ Πολυκράτους τυράννου, ἀπέδωκεν, εἰπὼν Μισῶ δωρεὰν ἣτις ἀναγκάζει με ἀγρυπνεῖν.

102. Δημόκριτος, ἰδὼν τινα προχειρῶς πᾶσι χαριζόμενον, Κακῶς·
7. αὐτῷ 11. πονηροὶς 16. ἔχει 22. ἀνογκαῖον ἐστί

εἶπεν, ἀπόλοιτο, ὅτι τὰς χάριτας παρθένους εὐσας πόρνας || ἐποίησας. φ. 247^c

103. || Ἀλέξανδρος Σενοκράτης τῷ φιλοσόφῳ πενήτηντα τάλαντα πέμψας, ὡς οὐκ ἰδέξατο, μὴ δεῖσθαι φήσας, ἠρώτησεν, εἰ μὴ φίλον ἔχει Σενοκράτης. Ἐμοὶ γάρ, ἔφη, μόλις ὁ Δαρείου πλοῦτος εἰς τοὺς φίλους ἐπήρκεσεν.

5

104. Ἀρταξέρξης ὁ Περσῶν βασιλεὺς, οὐχ ἦττον οἰόμενος βασιλικὸν καὶ φιλάνθρωπον εἶναι τοῦ μεγάλα διδόναι τὸ μικρὰ λαμβάνειν εὐμενῶς, ἐπεὶ, βαδίζοντος αὐτοῦ, αὐτουργὸς ἄνθρωπος, οὐδὲν ἔχων ἕτερον, ἐκ ποταμοῦ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ὕδωρ ὑπολαβὼν προσήνεγκεν, ἠδέως ἰδέξατο, καὶ ἐμειδίασε, τῇ προθυμίᾳ τοῦ διδόντος τὴν

10

105. Δημοσθένης, εὐχερῶς αὐτῷ τινος ἀργύριον χρήσαντος, ἐπεὶ ἑώρα πολλοῖς τὸ αὐτὸ ποιῶντα, Οὐκέτι σοι, ἔφη, χάριν ἔχω· νόσφ γάρ καὶ οὐ κρίσει τοῦτο ποιεῖς.

106. Κλέων, ὅτε πρῶτον ἔγνω τῆς πολιτείας ἄπτεσθαι, τοὺς φίλους συναγαγὼν διέλυσε τὴν φιλίαν, ὡς πολλὰ τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας προαιρέσεως μαλάσσουσεν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ παράγουσαν.

15

107. Ἀλέξανδρος, τοῦ οἰνοχόου αὐτοῦ ἀπολείσαντος φιάλην χρυσὴν καὶ διὰ τοῦτο δυσφοροῦντος, μαθὼν τοῦτο καὶ προσκαλεσάμενος αὐτόν, Θάρσει, εἶπεν, ὦ παῖ· ὅπου γάρ εἴη ἡμετέρα ἐστίν.

20

108. Ὁ αὐτός, ἐρωτηθεὶς ποῖος βασιλεὺς ἄριστος, ἔφη· Ὁ τοὺς φίλους δωρεαῖς συνέχων, τοὺς δὲ ἐχθροὺς διὰ τῶν εὐεργεσιῶν φίλους ποιούμενος.

109. Διογένης ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις πολιτεύοιτο ἐπ' ἐξουσίᾳ, ἔφη· Καθ' ἅπερ πυρὶ, μήτε λίαν ἐγγὺς εἶναι, ἵνα μὴ κατακαῆ, μήτε πόρρω, ἵνα μὴ ριγῆσῃ.

25

110. Ἀγάθων εἶπε· Τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μεμνησθαι, πρῶτον, ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει, δεύτερον, ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει, τρίτον, ὅτι οὐκ ἀεὶ ἄρχει.

111. Ἀντίγονος πρὸς τινὰ μακαρίζουσαν αὐτὸν γραῦν Εἰ ἤδεις, ὦ μήτηρ, ὅσων κακῶν ἐστὶ μεστόν τουτί τὸ ράκος, δείξας τὸ διάδημα, οὐκ ἂν ἐπὶ κοπρίας ἀποκείμενον ἐβάστασας.

30

112. Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαίων στρατηγός, ἰδὼν στρατόπεδον μέγα στρατηγὸν οὐκ ἔχον καλόν, Ἠλίκον, ἔφη, θηρίον κεφαλὴν οὐκ ἔχει.

113. Εὐμένης ὁ βασιλεὺς ἔλεγε τοῖς ἀδελφοῖς διὰ παντός Ἐάν

ἄλλοιο 24. καθάπερ 25. ριγῶσῃ 34. διαπαντός

φ. 248* μὲν ὡς βασιλεῖ μοι προσφέρησθε, ὡς ἀδελφοῖς ὑμῖν χρήσομαι, ἐὰν δὲ ὡς ἀδελφῶ, ἐγὼ ὑμῖν ὡς βασιλεὺς.

114. Ἰσοκράτης, ἀκούσας παρὰ τινος, ὅτι ὁ δεῖνα ἐπ' ἐμοῦ κατὰ σοῦ τάδε ἰλοιδόρει, Εἰ μὴ γὰρ σὺ, εἶπεν, ἠδέως ἤκουες, οὐκ ἂν
5 ἐκεῖνος ἰλοιδόρει.

115. Ὁ δὲ Σωκράτης, ἀπαγγείλαντός τινος, ὅτι Ὁ δεῖνά σε κακῶς λέγει, Καί τυπτέτω με, ἔφη, μὴ παρόντα.

116. Δημόνακτα δὲ τινος αἰτιωμένου καὶ φήσαντος Διὰ τί με κακῶς λέγεις; Ὅτι μὴ καταφρονεῖς, ἔφη, τῶν κακῶς λεγόντων.

10 117. Διογένης, λοιδορούμενος ὑπὸ τινος φαλακροῦ, ἔφη· Σὲ μὲν οὐχ ὑβρίζω, τὰς δὲ τρίχας σου ἐπαινῶ, ὅτι κακὸν κρανίον ἀπέλιπον.

Προδότου δὲ τινος κακῶς αὐτὸν λέγοντος, ἔφη· Χαίρω ἐχθρὸς σου γενόμενος· σὺ γὰρ οὐ τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλὰ τοὺς φίλους κακῶς ποιεῖς.

118. Ἀρίστιππος, ὑβριζόμενος ὑπὸ τινος, ἀνεχώρει. Τοῦ δὲ ἐπι-
15 διώκοντος καὶ λέγοντος Φεύγεις; Ναί, ἔφη· τοῦ μὲν κακῶς λέγειν σὺ τὴν ἐξουσίαν ἔχεις, τοῦ δὲ μὴ ἀκούειν ἐγώ.

φ. 249* 119. Πελοπίδης, ἀνδρείου στρατιώτου διαβληθέντος ὡς βλασφημοῦντος αὐτόν, || Ἐγώ, ἔφη, τὰ μὲν ἔργα αὐτοῦ βλέπω, τῶν δὲ λόγων οὐκ ἤκουσα.

20 120. Δημοσθένης, λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ, Οὐ συγκαταβαίνω, εἶπεν, εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ὁ νικῶμενος τοῦ νικῶντός ἐστι κρείττων.

121. Χρυσίππῳ εἰπόντος τινὸς Ὁ φίλος σε λάθρα λοιδορεῖ, εἶπε· Μὴ ἔλεγξε αὐτόν, ἐπεὶ φανερώς αὐτὸ μέλλει ποιεῖν.

25 122. Ὁ αὐτός, ὑπὸ τινος πολλὰ λοιδορηθείς, ἔφη· Κάλλιστα ἐποίησας μηδὲν σοι τῶν προσιόντων καταλιπών.

123. Ἐτέρου δὲ τινος λέγοντος, ὅτι Σὲ τινες λοιδοροῦσιν, ἔφη· Ἄλλ' ἐγὼ οὕτως διάξω ὥστε ἀπιστεῖσθαι αὐτούς.

Ἐλεγε δ' ὁ αὐτός τῶν ἠδυσμάτων τὸ πῦρ εἶναι κράτιστον.

30 124. Τοὺς Ῥοδίους ὁ Στρατόνικος ἐπισκώπτων εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους εἶπεν, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους.

125. Διογένης, ἰδὼν τοὺς Ἀναξιμένους οἰκέτας πολλὰ σκευὴ περιφέροντας, ἤρετο Τίνος ταῦτα. Τῶν δὲ εἰπόντων Ἀναξιμένους, Οὐκ αἰδεῖται, φησί, ταῦτα ἔχων ἅπαντα, αὐτὸς ἑαυτὸν μὴ ἔχων;

φ. 249* 126. || Σιμωνίδης, ἐρωτηθείς πόττερον αἰρετώτερον, πλοῦτος ἢ
6. δεῖνα 21. νικῶντος ἐστὶ 26. σὲ τινὲς 30. ὀλιγοχρονίους

σοφία, Οὐκ οἶδα ἔφη ὀρώμεν γὰρ τοὶ τοῦς σοφοῦς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας φοιτῶντας.

127. Ἀριστείδης ὁ δίκαιός, ὀνειδιζόμενος ἐπὶ πενία ὑπὸ τινος πλουσίου, εἶπεν Ἐμοὶ μὲν ἡ πενία οὐδὲν ποιήσῃ κακόν, σοὶ δὲ ὁ πλοῦτος παραχᾶς μυρίας.

128. Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, θεασάμενός τινα ἐκφερόμενον φιλάργυρον, ἔφη Οὗτος βίαν ἀβίωτον βιώσας ἑτέροις βίον κατέλιπεν.

129. Ἀλεξάνδρῳ εἰπόντος τινός τῶν εὐνοεῖν δοκούντων, ὅτι Αἱ πόλεις σου δύνανται πλείονας προσόδους παρέχειν, ἔφη Κκι κηπουρὸν μισῶ τὸν ἐκ ῥιζῶν ἐκτέμνοντα τὰ λάχανα.

130. Εὐριπίδης ὁ τραγῳδός, ἐπεὶ ὄψωνούντος αὐτοῦ ἐπελάθειτό τις λέξας, ὅτι Σοφοκλῆς διὰ δούλου τοῦτο ποιῆι, εἶπε Τοιγαροῦν ὁ Σοφοκλῆς ἐσθίει ὄψον ὅποιον ἂν τῷ οἰκέτῃ ἀρέσῃ, ἐγὼ δὲ ὅποιον ἂν ἐμοί.

131. Ἐσθίων ποτὲ Ἰσοκράτης παρὰ Νικοκράτῃ || τῷ Κυπρίων φ. 250^a
τυράννῳ, προτρεπομένων αὐτῷ τῶν παρόντων διαλεχθῆναι, ἔφη Ἐν 16
οἷς μὲν ἐγὼ δεινός οὐχ ὁ νῦν καιρὸς, ἐν οἷς δὲ γὰρ ὁ νῦν καιρὸς οὐκ
ἐγὼ δεινός.

132. Διογένης, λέγειν ποτὲ καλούμενος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ, Βραχὺ, ἔφη, βούλεσθε πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν τι; Τῶν δὲ εἰπόντων 20
Βουλόμεθα, Διογένης, καὶ σιωπησάντων, Νεανίας, εἶπε, θέρους ὦρα ἐμισθώσατο ἐξ ἀστοῦ ὄνον· μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἡλίου σφοδρῶς φλέγοντος, ἑκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι τὴν σκιάν καὶ εἶργον ἀλλήλους, ὁ μὲν ὄνον μεμισθωκέναι λέγων, οὐ τὴν σκιάν, ὁ δὲ μισθωσάμενος τὴν πᾶσαν ἔχειν ἕξουσίαν. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἀπήει. 25
Τῶν δ' Ἀθηναίων ἐπισχόντων καὶ δεομένων πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Εἶτα ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς, ἔφη, βούλεσθε ἀκούειν, λέγοντος δέ μου ὑπὲρ σπουδαίων πραγμάτων ἀκούειν οὐ βούλεσθε.

Ἀττικῷ δὲ τινος ἐγκαλοῦντος αὐτῷ διότι τοὺς Λακεδαιμονίους μᾶλλον ἐπαινῶν παρ' ἐκείνοις οὐ διατρίβει, Οὐδὲ γὰρ || ἰατρός, εἶπεν, φ. 250^b
ὕγειας ὧν ποιητικὸς ἐν ὑγιαίνουσι τὴν διατριβὴν ποιεῖται. 30

133. Ἀνταγόρας, ἐπεὶ ἀνεγίνωσκε τὸ τῆς Θεβαίδος παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς σύγγραμμα καὶ οὐδαίς τούτων ὑπεσημαίνετο, κλείσας τὸ βιβλίον, Δικαίως, εἶπε, καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γὰρ ὧτα ἔχετε.

3. Ἐν τῇ ὄψᾳ ἄλλου: 6. θεασάμενος τινὰ Ἐν τῇ ὄψᾳ Cη: 9. κηπουρὸν
13. ἀρέσει 19. ὑπὸ 30. ὑγειας

134. Ἀντισθένης τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι ἔφη φίλων δεῖν γνησίων ἢ διαπύρων ἰχθρῶν· οἱ μὲν γὰρ νουθετοῦντες τοὺς ἀμαρτάνοντας, οἱ δὲ λοιδοροῦντες ἀποτρέπουσιν.

135. Αἰσωπὸς ἔφη δύο πήρας ἕκαστον ἡμῶν φέρειν, τὴν μὲν 5 πρόσθεν, τὴν δὲ ὀπίσθεν, καὶ εἰς μὲν τὴν ἔμπροσθεν ἀποτιθέναι τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα, εἰς δὲ τὴν ὀπίσθεν τὰ ἑαυτῶν.

136. Ἐμπεδοκλῆς, ἐρωτηθεὶς διὰ τί σφόδρα ἀγανακτεῖ κακῶς ἀκούων, ἔφη· Ὅτι οὐδὲ ἰπαινούμενος ἠσθήσομαι, εἰ μὴ κακῶς ἀκούων λυπηθῆσομαι.

10 137. Σωκράτης, ἰδὼν πλούσιον ἀπαιδευτον, ἔφη· Ἴδου καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνδράποδον.

Ὁ αὐτός, ἐρωτηθεὶς τί τῶν ζώων κάλλιστον, ἔφη· Ἄνθρωπος παι-
δεῖα κεκοσμημένος.

ρ. 25t 138. Ὀνειδιζόμενος δ' ὅτι βαρβαρίζει, || Ἐγὼ μὲν, ἔφη, τῷ 15 λόγῳ, ὑμεῖς δὲ τῷ τρόπῳ.

Ἐρωτηθεὶς δὲ τί τῶν μαθημάτων ἄριστον, τὸ ἀπομαθεῖν, εἶπε, τὰ κακά.

139. Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν λέγοντα, ὅτι Οὐδένα σοφὸν εὐρεῖν δύναμαι, Κατὰ λόγον, εἶπε· τὸν γὰρ ζητοῦντα σοφὸν αὐτὸν πρῶτον 20 εἶναι δεῖ σοφόν.

140. Θεόκριτος ὁ Χίος, ἀφυοῦς ποιητοῦ ἀκρόασιν ἀπαγγείλαντος, ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ ποῖά ἐστι τὰ καλῶς εἰρημένα, ἔφη· Ἄττα δὴ παρέλιπες.

141. Ἰέρων ὁ Σικελιώτης, Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου ποιητοῦ 25 τὸν Ὅμηρον ψέγοντος, ἠρώτησεν αὐτὸν πόσους οἰκέτας ἔχει. Τοῦ δὲ εἰπόντος δύο καὶ τούτους μόλις τρέφειν, Οὐκ αἰσχύνῃ, φησὶν, Ὅμηρον, ψέγων, ὅς μετηλαχῶς πλείονας ἢ μυρίους τρέφει;

142. Φιλόσοφος ἔχων δύο μαθητάς, ἓνα μὲν ἀφυῆ, φιλόπονον δὲ, 30 ἕτερον δὲ εὐφυῆ, ῥάθυμον δὲ, εἶπεν· Ἀμφότεροι ἀπόλοισθε, ὅτι σὺ μὲν θέλων οὐ δύνῃ, σὺ δὲ δυνάμενος οὐ θέλεις.

ρ. 25l 143 Ὁ αὐτὸς ἔλεγε μεγάλους δεῖν λαμβάνειν μισθοὺς παρὰ || τῶν 35 μαθητῶν τοὺς διδασκάλους, παρὰ μὲν τῶν εὐφυῶν, ὅτι πολλὰ μανθάνουσι, παρὰ δὲ τῶν ἀφυῶν, ὅτι πολὺν κόπον παρέχουσιν.

144. Νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβруνομένου καὶ λέγοντος ὡς 22. ποῖα ἐστὶ 29. ἀπόλλοισθε

Σοφός εἰμι πολλοῖς ὁμιλήσας σοφοῖς, εἶπε Κράτης· Κάγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμι.

145. Ὁ αὐτὸς ἔλεγεν οὐ καλὸν ἐν ἀπαιδευτοῖς πεπαιδευμένον διαλέγεσθαι, ὡς περ οὐδὲ νήφοντα μεθύουσιν.

146. Οἰνοπίδης, ὄρων κειράκιον ἀπαιδευτον πολλὰ βιβλία κτώ- 5
μενον, ἔφη· Μὴ τῆ κιβωτῶ, ἀλλὰ τῶ στήθει θησαυρίζε.

147. Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὰ βιβλία τῶν μεμαθηκότων ὑπομνήματα εἶναι, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα.

148. Λάσος δ' Ἐρμιονεύς, ἐρωτηθεὶς τί εἶη σοφώτερον, Ἡ πεῖρα, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς, ἀφυοῦς ζωγράφου λέγοντος αὐτῷ Κονιάσόν σου τὴν οἰ- 10
κίαν, ἵνα αὐτὴν ζωγραφήσω, ἔφη· Οὐ μινουον, ἀλλὰ πρότερον αὐτὴν
ζωγράφησον, ἵνα μετὰ ταῦτα ταύτην ἐγὼ κονιάσω.

149. Δημόκριτος εἶπεν· Ὁ μὲν γαμβροῦ ἐπιτυχῶν εὖρεν υἱόν, ὁ
δ' ἀποτυχῶν ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

150. || Ἰέρων, ἐρωτηθεὶς τίς εὐδαιμών, ἔφη· Ὁ τὸ μὲν σῶμα φ. 252
ὕγιης, τὴν δ' οὐσίαν εὐπορος, τὴν δὲ φύσιν οὐκ ἀπαιδευτος. 16

151. Εὐκλείδης, τοῦ ἀδελφοῦ ἐκ διαφορᾶς εἰπόντος Ἀπολοίμην, εἰ
μὴ σε τιμωρησαίμην, Ἐγὼ δ', ἔφη, ἀπολοίμην, εἰ μὴ σπείσαιμην.

152. Πλάτων ὀργιζόμενός ποτε τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκρά- 20
τους, λαβὼν τοῦτον, ἔφη· Μαστίγωσον· ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι.

153. Ὁ αὐτὸς, ἐπανατεινόμενός ποτε τῷ παιδί τὴν ράβδον, λέ-
γεται συχνὸν χρόνον ἐστάναι, μετέωρον ἔχων αὐτὴν, καὶ τὴν αἰτίαν
ἐρωτώμενος εἰπεῖν· Κολάζω τὸν ἑαυτοῦ προορμήσαντα θυμόν.

154. Ἀρίστιππος θεασάμενός τινα ὀργιζόμενον καὶ διὰ τῶν λό-
γων χαλεπαίνοντα, ἔφη· Μὴ τοὺς λόγους δι' ὀργῆς ἄγωμεν, ἀλλὰ 25
τὴν ὀργὴν διὰ τῶν λόγων καταπαύωμεν.

155. Πόπλιος Πείσων, μὴ βουλόμενος ἐνοχλεῖσθαι, προσέταξε
τοῖς οἰκέταις πρὸς τὰ ἐρωτώμενα λαλεῖν καὶ μηδὲν πλεόν· εἶτα, Κλώ-
διον ἄρχοντα δεξιώσασθαι βουλόμενος, ἐκέλευσε κληθῆναι, καὶ παρε-
σκευάσατο λαμπρὰν, ὡς εἰκός, τράπεζαν. || Ἐνστάσης δὲ τῆς ὥρας, φ. 25
οἱ μὲν ἄλλοι παρῆσαν, ὁ δὲ Κλώδιος προσεδοκάτο, καὶ πολλακίς 31
ἐπεμψε τὸν εἰωθότα καλεῖν οἰκέτην ἐποψόμενον εἰ πρόσκεισιν. Ὡς δ'
ἦν ἐσπέρα, καὶ ἀπέγνωστο, Τί δ', ἔφη πρὸς τὸν οἰκέτην, ἐκάλεσας

2. οὐκ εἰμί 18. σε σπείσαιμην 25. Μεταξὺ τοῦ μὴ καὶ τοῦς κενόν
ὡσεὶ τριῶν γραμμάτων ἐξ ἀποξίσεως τῆς πρότερον γεγραμμένης λέξεως,

αὐτόν; Ἐγώ γε, εἶπε. Διὰ τί οὖν οὐκ ἀφίχται; Κἄκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἠρνήσατο. Πῶς οὖν οὐκ εὐθύς ἔφρασα; Ὅτι τοῦτό με, εἶπεν, οὐκ ἠρώτησας.

5 **156.** Μίτελλος ὁ γέρον, ἐρωτώμενός τι τῶν κεκρυμμένων ἐπὶ στρατείας, εἶ, φησὶν, ὦ μὴν τὸν χιτῶνά μοι συνειδέναί τοῦτο τὸ ἀπόρητον, ἀπεδυσάμενος ἂν αὐτόν ἐπὶ πῦρ ἔθηκα.

157. Σωκράτης καθήψατό τινος τῶν συνήθων σφοδρότερον ἐν ταῖς τραπέζαις διαλεγόμενος. Καὶ ὁ Πλάτων Οὐκ ἄμεινον ἦν, ἔφη, ἰδίᾳ ταῦτα λελέχθαι; Κεὶ ὁ Σωκράτης εἶπε· Σὺ δ' <εἶπεν> οὐκ
10 ἄμεινον ἂν ἐποίησας ἰδίᾳ πρὸς ἐμέ ταῦτα εἰπών;

158. Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ πᾶν ἀποβαλὼν τὸ στράτευμα, αὐτοῦ δὲ περισπάσας τὸ διάδημα καὶ φυχῶν μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων, ἀνοδίαις καὶ πλάναις πολὺν ἤδη
φ. 253* δρόμον || ἐπλανᾶτο. Ἦδη δὲ δι' Ἰνδῆσαν ἀπαγορεύων, ἐπαυλίῳ τινὶ
15 προσῆλθε, καὶ τὸν δεσπότην αὐτοῦ εὐρών κατὰ τύχην, ἄρτον καὶ ὕδωρ ἤτησεν. Ὁ δὲ, καὶ ταῦτα καὶ τῶν ἄλλων ὅσα παρῆν ἐν ἀγρῷ
δαψιλῶς ἐπιδιδούς, ἐγνώρισε τὸν βασιλέα, καὶ περιχαρῆς γενόμενος
τῇ συντυχίᾳ, οὐ κατέσχεν, οὐδὲ συνεψύσατο βουλομένῳ λανθάνειν,
ἀλλ' ἄχρι τῆς ὁδοῦ προπέμψας καὶ ἀπολυόμενος Ἰγίαινε, ἔφη, ὦ
20 βασιλεῦ Σέλευκε. Κἄκεῖνος, ἐκτείνας τὴν δεξιὰν αὐτῷ καὶ προσελκόμενος ὡς φιλήσων, ἐνευσεν ἐνὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ξίφει τὸν τράχηλον ἀποκόψαι τοῦ ἀνθρώπου. εἶ δ' εἰσέγησε τότε, καρτερήσας ὀλίγον χρόνον, εὐτυχῆσαντος ὕστερον τοῦ βασιλέως καὶ μεγάλου γενομένου, μείζονας χάριτας ἂν ἐκομίσαστο ἀντὶ τῆς σιωπῆς ἢ τῆς φιλοξενίας.

25 **159.** Ἰσοκράτης, ἐρωτηθεὶς διὰ ποίαν αἰτίαν τοὺς ἄλλους διδάσκων λέγειν, αὐτὸς σιωπᾶ, ἔφη· Καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτῇ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξεία ποιεῖ.

160. Θεόφραστος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, ἐν συμποσίῳ νεανίσκον
φ. 253* τινὰ βλέπων ἡσυχίαν ἔχοντα, εἶπεν· εἰ μὲν ἀπαιδευτος || ὢν σιωπᾶς,
30 πεπαιδευμένος ὑπάρχεις· εἰ δὲ πεπαιδευμένος, ἀπαιδευτῶς σιωπᾶς.

161. Δημόκριτος, θεασάμενός τινα πολλὰ μὲν, ἀπαιδευτὰ δὲ διαλεγόμενον, Οὗτος, ἔφη, οὐ λέγειν μοι δοκεῖ δυνατὸς, ἀλλὰ σιωπᾶν ἀδύνατος.

5. χιτῶνα 26. αὐτῆ 31. θεασάμενος τινὰ 32 (καὶ κατωτέρω σχεδὸν πανταχοῦ) σιωπᾶν

162. Μειρακίου τινὸς πολλὰ παρὰ πότον ληροῦντος καὶ μὴ δυναμένου σιωπᾶν, εἶπεν ὁ Δημοσθένης· Πῶς παρ' οὐ ξμάθεις λαλεῖν, παρ' αὐτοῦ σιωπᾶν οὐκ ξμάθεις;

163. Ἀριστίππῳ λέγοντός τινος, ὅτι διὰ σὲ ὁ ἀγρὸς ἀπώλετο, Οὐκοῦν, ἔφη, κάλλιον δι' ἐμέ τὸν ἀγρὸν ἢ διὰ τὸν ἀγρὸν ἐμέ. 5

164. Τῷ δὲ Δημοσθένει ἐτέρου τινὸς λέγοντος, ὅτι τοῦ ἀγροῦ ἀμειλεις, ἐαυτῷ δὲ σχολάζεις, Τούτου γάρ, ἔφη, ἐπιμελοῦμαι δι' ὄν καὶ τὸν ἀγρὸν ἐκτησάμην.

165. Εὐκλείδης ὁ φιλόσοφος, ἐρωτηθεὶς ὅποιοί τινές εἰσιν οἱ θεοὶ καὶ τινι χαίρουσι, Τὰ μὲν ἄλλα οὐκ οἶδα, εἶπε, τοὺς μέντοι φιλοπράγμονας ὅτι μισοῦσιν ἀσφαλῶς οἶδα. 10

166. Δημῶναξ, ἐξεταζόντων τινῶν, εἰ ὁ κόσμος ἐμψυχός ἐστι, καὶ ἄλλων, εἰ σφαιροειδής, Ὑμεῖς, εἶπε, περὶ μὲν τοῦ κόσμου πολυπραγμονεῖτε, περὶ δὲ τῆς ἐαυτῶν ἀκοσμίας οὐ φροντίζετε. φ. 254=

167. Σωκράτης τοὺς πλεονέκτας εἰκαζε ταῖς ὄρυσιν, ὧν ἡ μὲν καταπίνει ὃ τι ἂν προστύχη, καὶ ἐστὶν ὅτε πνίγεται, αἱ δ' ἄλλαι παρακολουθοῦσιν ἀφελεῖν αὐτὸ σπεύδουσαι, ἵνα παρὰ μέρος πνιγῶσιν. 15

168. Ὁ αὐτὸς εἶλεγε· Τοὺς υἱοὺς δοκοῦσι μᾶλλον ἀγαπᾶν αἱ μητέρες ὡς δυναμένους αὐταῖς βοηθεῖν, οἱ δὲ πατέρες τὰς θυγατέρας ὡς δεομένας αὐτῶν βοηθεῖν. 20

169. Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς, βαρὺ τι ἐπιταττούσης αὐτῷ τῆς μητρὸς Ὀλυμπιάδος, ἔφη· ὦ μήτηρ, πικρὸν με ἐνοίκιον τῆς ἐννεαμήνου μονῆς ἀπαιτεῖς.

170. Νασικᾶς, οἰομένων τινῶν καὶ λεγόντων ἐν ἀσφαλεῖ ἴσασθαι τὰ Ῥωμαίων πράγματα, Καρχηδονίων μὲν ἀνηρημένων, Ἀχαιῶν δὲ δεδουλωμένων, εἶπεν· Ἐπισφαλῶς ἔχομεν μῆτε οὐς φοβηθῶμεν, μῆτε οὐς αἰσχυνθῶμεν· ἐαυτοῖς ἀπολελοισπότες. 25

171. Ἀντισθένης, ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶν ἰορτή, εἶπε· Γαστριμαργίας ὑπόθεσις.

172. Ὁ δὲ Ζήνων εἶλεγε· Ζῆθι, ὦ ἄνθρωπε, μὴ μόνον ἵνα φάγῃς καὶ πίῃς, ἀλλ' ἵνα τῷ ζῆν πρὸς τὸ εὖ ζῆν καταχρήσῃ. 30

173. Ἢ Κράτης, νεανίαν ἰδὼν ἀθλητικὸν οἶνῳ καὶ κρεωφαγίᾳ πολυ- φ. 254=

λήν σάρκα ὑποτρέφοντα, εἶπε· Παῦσαι, ὦ δαιμόνιε, καθ' ἑαυτοῦ τὸ δεσποτικόν ποιῶν ἰσχυρόν.

174. Βίων, ἐν τινὶ συμποσίῳ σιωπῶν καὶ σκωπτόμενος εἰς ἀβελτερίαν ὑπὸ τινος ἀδελέσχου, Καὶ τίς, ἂν, ἔφη, δύναίτο μωρὸς ἐν οἴνῳ σιωπᾶν;

175. Ἐν Ἀθήνῃσι δὲ τίς, πρὸς βασιλικούς ἐστιῶν, ἐφιλοτιμήθη συναγαγεῖν εἰς ταῦτό τούς φιλοσόφους. Χρωμένων δὲ τῶν ἄλλων κοινολογίᾳ καὶ τὰς συμβουλὰς ἀποδιδόντων, Ζήνωνος δὲ ἡσυχίαν ἄγοντος, Περὶ δὲ σοῦ τί χρὴ λέγειν, ἔφασαν, ὦ Ζήνων, τῷ β-
10 σιλεῖ; Κἀκείνος Ἄλλο μηδὲν, εἶπεν, ἢ ὅτι πρεσβύτης ἴστιν ἐν Ἀθήναις παρὰ πότον δυνάμενος σιωπᾶν.

176. Ἐν συμποσίῳ τινὶ πολλοῦ τῷ Διογένει διδομένου οἴνου, τοῦτον ἰξέχεεν. Ἐπεὶ δὲ τινες αὐτὸν ἐμέμφοτο, Ἐὰν γὰρ, αὐτὸν, ἔφη, ἐκπίω, οὐ μόνον αὐτὸς ἀπόλλυται, ἀλλὰ καὶ με προσάλλουσιν.

16 177. Ὁ αὐτὸς, ἰδὼν μεράκιον ἰστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, Ὁ πατήρ, ἔφη, νεανίσκε, μεθύων σε ἰσπειρεν.

φ. 255* 178. || Πυθαγόρας, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος οἰνόφυλος, πῶς ἂν τοῦ μεθύειν παύσῃται, ἔφη· Εἰ συνεχῶς θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πρασσόμενα.

179. Ὁ αὐτὸς ἔλεγε τὴν μέθην εἶναι μανίας μελέτην.

20 180. Ἀνάχαρσις εἶπε, κερνωμένου κρατῆρος ἐφέστιου, τὸν μὲν πρῶτον ὑγείας πίνεσθαι, τὸν δὲ δεῦτερον ἡδονῆς, τὸν δὲ τρίτον ὕβριως, τὸν δὲ τέταρτον μανίας.

181. Σοφοκλῆς ἐμέμφετο Αἰσχύλῳ, ὅτι μεθύων ἔγραψε, καὶ ἔλεγε, ὡς εἰ τὰ δέοντα ποιῶν, ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε.

25 182. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, ἐρωτηθεὶς ποτε περὶ τινος αἰσχροῦ καὶ μὴ ἀποκρινόμενος, τοῦ δ' ἐρωτῶντος λέγοντος Τί σιωπᾶς; Περὶ τοιούτων, ἔφη, σοὶ μὲν ἐρωτῆσαι, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀποκρίνασθαι προσήκει.

183. Δημοκρίτου πρεσβεύοντός ποτε ὑπὲρ Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον καὶ παρρησίᾳ διαλεγόμενου, ὁ Φίλιππος Οὐ φοβῆ, μὴ τὴν κεφαλὴν, ἔφη, προστάξω ἀφαιρεθῆναι; Οὐ φησιν· ἴαν γὰρ σύ μου ταύτην ἀφέλῃς, ἢ πατρίς μοι αὐτὴν ἀθάνατον ἀναθήσει.

φ. 255* 184. Ἰσοκράτης, ἐρωτηθεὶς τίνι οἱ φιλοπονοῦντες τῶν ἐπιθύμων διαφέρουσιν, || εἶπεν ὡς εὐσεβεῖς τῶν ἀσεβῶν, ἐλπίσιν ἀγαθαῖς.

185. Ὁ δὲ Σωκράτης, φιλοπονοῦντα νεανίαν ἰδὼν, εἶπε· Κἀλλιστον ὄψον τῷ γήραξ ἀρτύεις.

186. Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσχοὺς τὸ πνεῦμα δειστήσι, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους ἢ οἴησις.

187. Ὁ δὲ Διογένης ἔλεγεν· Ὁ τύφος ὡςπερ ποιμὴν οὐ θέλει τοὺς πολλοὺς ἄγει. 5

188. Ἀριστοτέλης, θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον, μηδὲν δὲ ἐπιστάμενον, Νεανίσκα, ἔφη, οἷος μὲν δοκεῖς αὐτὸς εἶναι ἐγὼ γενοίμην, οἷος δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχεις, τοιοῦτοί μοι οἱ ἐχθροὶ γένοιντο.

189. Ὁ αὐτὸς νοήσας μειράκιον ἐπὶ πολυτελείᾳ τῆς χλαμύδος σεμνυνόμενον, Οὐ παύση, ἔφη, μειράκιον, ἐπὶ προβάτου σεμνυνόμενος ἀρετῇ; 10

190. Ὁ δὲ γε Ἡράκλειτος ἔλεγε τὴν οἴησιν προκοπῆς ἐκκοπὴν.

191. Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον ἀνθρώπον καλὸν ζῆν, ἔφη· Ἔως ἂν ὑπολάβῃ τὸ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἄμεινον εἶναι. 15

192. Ὁ δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ἄμασις, παραμυθούμενος φίλον ἀποβαλόντα υἱὸν, εἶπεν· Εἴ, ὅτε ἦν, οὐκ ἔλυπού, μηδὲ || νῦν, ὅτε οὐκ ἔσται, λυπηθῆς. φ. 256^a

193. Διογένης, ὄδυρομένου τινός, ἐπειδὴ ἐπὶ ξένης ἔμελλε τελευτᾶν, εἶπε· Τί ὄδυρη, ὦ μάταιε; πανταχόθεν ἡ αὐτὴ ὁδὸς εἰς τὸν Ἄδην. 20

194. Κορίσκος, εὖ μάλα γέρων ὢν, ὡς ἀπὸ τινος χαλεπῆς νόσου ἀνέρρωσεν, Ἄπαγε, ἔφη· ὡς ἀηδῶς ἀνέστροφα, ἤδη πολὺ τῆς ὁδοῦ προκεκοφώς, ἦν δεῖ πάντως πορευθῆναι.

195. Δημόκριτος, νοσήσας καὶ ληθάργω περιπεσὼν, ὡς ἀνένηψεν, Οὐδὲν με, ἔφη, ἐξαπατήσει ἢ φιλοζωία, καὶ ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ βίου. 25

196. Βίας, θεασάμενος μάχαιραν ἔρριμμένην, ἔφη· Τίς σε ἀπώλεσεν ἢ τίνα σύ;

197. Ὁ αὐτὸς, ἐπικαλουμένου τινός τὸν θάνατον ἐπὶ τέκνων ἀπωλείᾳ, ἔφη· Τί αὐτὸν καλεῖς, ὦ ἀνθρώπε; οὐκ, ἂν μὴ καλέσης, ἤξει;

198. Ὁ αὐτὸς, ἐρωτηθεὶς ὁποῖος τῶν θανάτων κακός ἐστιν, Ὁ ἀπὸ τῶν νόμων, εἶπεν, ἐπαγόμενος. 30

199. Σωκράτει τινός εἰπόντος Τί, Ἀθηναῖοι σοῦ θάνατον κατεψηφίσαντο; ἔφη· Πρὸ αὐτῶν δὲ ἡ φύσις.

200. Ὁ αὐτός, ἐρωτηθεὶς τίνα ἐστὶ τὰ ἐν Ἄδου, εἶπεν· Οὐπω
 ρ. 256^ε ἐγὼ ἐκεῖ πεπόρευμαι, οὔτε ἥ τῶν ἐκεῖσέ τινα συντετύχηκα.

201. Διογένης, κοινολογουμένας γυναίκας θεασάμενος, ἔφη· Ἄσπις
 παρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.

5 202. Ἡ Φίλωνος γυνή, ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τινος ἐν συνόδῳ πλειόνων
 γυναικῶν, διὰ τί μόνη οὐ φορεῖ χρυσοῦν κόσμιον, ἔφη· Αὐτάρκης
 κόσμος ἐστὶ γυναικί ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή.

203. Σεικοῦνδος ἔφη· Τριῶν κακῶν τέτευγμαί, γραμματικῆς, πε-
 νίης, οὐλομένης γυναικός. Τῶν δύο ἀπήλλαγμαί, οὐλομένης δὲ γυναι-
 10 κός ἐκφυγεῖν οὐκ ἴσχυσα.

204. Φιλόξενος ὁ ποιητής, εἰπόντος τινὸς διὰ τί ὁ Σοφοκλῆς
 χρηστάς παρειαγεί τὰς γυναίκας, αὐτὸς δὲ φαύλας, εἶπεν, ὅτι Σο-
 φοκλῆς μὲν οἷας εἶναι δεῖ τὰς γυναίκας λέγει, ἐγὼ δ' οἷαι εἰσίν.

205. Ἐρομένου τινὸς Διογένην τί νομίζει τὸ γῆρας, Τοῦ ζῆν,
 15 εἶπε, χειμῶνα.

206. Ὁ αὐτός, ἰδὼν γραῦν καλλωπιζομένην, εἶπεν· Εἰ μὲν πρὸς
 τοὺς ζῶντας, πεπλάνησαι, εἰ δὲ πρὸς τοὺς νεκροὺς, μὴ βράδυνε.

207. Γοργίας, ἐρωτηθεὶς ποῖα διαίτη χρῶμενος εἰς μακρὸν γῆρας
 ἦλθεν, Οὐδὲν οὐδέπω πρὸς ἡδονήν, ἔφη, οὔτε φαγῶν οὔτε δράσας.

ρ. 257^α 208. ἥ Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἤρα Θετταλῆς γυναικός· αἰτίαν δ'
 21 ἐχούσης καταφαρμακεύειν αὐτόν, ἰσπούδασεν ἢ Ὀλυμπιάς λαβεῖν
 αὐτὴν ὑποχειρίον. Ὡς δ' εἰς ὄψιν ἔλθοῦσα τὸ τε εἶδος εὐπρεπῆς κατ-
 εφάνη καὶ διεiléχθη πρὸς αὐτὴν οὐκ ἀγεννῶς οὐδ' ἀσυνέτως, Χαιρέ-
 τωσαν, εἶπεν ἢ Ὀλυμπιάς, αἱ διαβολαί· σὺ γὰρ ἐν σεαυτῇ τὸ φάρ-
 25 μακον ἔχεις.

209. Φασὶ τὸν Γέλλην τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς γενέσθαι, τὸ
 δὲ ἦθος θαυμαστόν. Ἀποσταλέντος οὖν πρὸς Κεντοριπηνοῦς κατὰ
 πρεσβείαν καὶ παρελθόντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ μὲν πλῆθος ἐξέπε-
 σεν εἰς ἄκαιρον γέλωτα, θεωροῦντες καταδειέστερον τῆς περὶ αὐτοῦ
 30 δόξης· ὁ δ' ὑπολαβὼν εἶπε μὴ θαυμάζειν· ἐν ἔθει γὰρ ἐστὶ τοῖς
 Ἄκραγαντίνοις πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατί-
 στοὺς τῷ κάλλει, πρὸς δὲ τὰς ταπεινάς καὶ λίαν εὐτελεῖς ὁμοίους.

210. Διογένης, σεμνυνομένου τινὸς ἐπὶ τῷ κάλλει, Οὐκ αἰσχύνῃ,

ἔφη, ἐπὶ τῇ ὥρᾳ μέγα φρονῶν, ἦν παρακαταθήκη τοῦ μικροῦ χρόνου ἔχεις;

211. Αἰσωπος πρὸς τὸν τῷ κἀλλει κακῶς κε||χρημένον εἶπεν· φ. 257c
Ἵποῖον ἰμάτιον ἠμφισμέσας κακῶς αὐτὸ ἀποδύη.

212. Ὁ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος, ὅτι αἰσχροὺν ἔχει τὴν ὄψιν, ἔφη· 5
Μὴ μου τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν πρόσχε.

213. Ὁ αὐτὸς, θεασάμενος μειράκιον εὐμορφον καὶ διὰ τοῦτο φιλούμενον, ἔφη· Ὁ μειράκιον, σπούδασον τοὺς τοῦ σώματος ἔρασας ἐπὶ τὴν ψυχὴν μεταγαγεῖν.

214. Διογενῆς τοὺς εὐεῖδεις καὶ ἀπαιδεύτους ὁμοίους ἔφη εἶναι 10
ἀλαδᾶστραις ἔχουσιν ὄξος.

215. Ἀριστοτέλης, ἐνοχλούμενος ὑπὸ τινος ἀδολέσχου καὶ κοπτόμενος ἀτόποις τισὶ διηγήμασι καὶ πολλάκις λέγοντος Οὐ θαυμαστόν τοῦτο, Ἀριστοτέλει; Οὐ τοῦτο, ἔφη, θαυμαστόν, ἀλλ' εἴ τις πόδας ἔχων σὲ ὑπομένει. 15

216. Ἐτέρῳ δὲ τινι τοιοῦτῳ, μετὰ πολλοὺς λόγους εἰπόντι Κατηδολέσχηκά σου, ὦ φιλόσοφε, Μὰ Δία εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ οὐ προσείχον.

217. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, τινὸς τῶν πλουσίων ὄντος λάλου καὶ σχολάζειν παρ' αὐτῷ θέλοντος, διττοὺς ἤτησε μισθοὺς. Τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν πυθομένου, ἓνα μὲν ἔφη, || ἵνα λαλεῖν μάθης, τὸν δ' ἕτερον φ. 258c
ἵνα σιγᾶν. 21

218. Δημοσθένης ἐν συμποσίῳ πρὸς τινὰ πολλὰ λαλοῦντα, Εἰ τσαῦτα, ἔφη, ἐφρόνεις, οὐκ ἂν τσαῦτα ἐλάλεις.

219. Νικοκλῆς, κακοῦ τινος ἰχτροῦ λέγοντος, ὅτι μεγάλην δύναμιν ἔχει, Πῶς γὰρ οὐ μέλλεις λέγειν, ὅς τσοῦτους ἀνηρηκῶς ἀνεύθυνος γέγονας; 25

220. Ὁ αὐτὸς τοὺς ἰατροὺς εὐτυχεῖς ἔλεγεν, ὅτι τὰς μὲν ἐπιτυχίας αὐτῶν ὁ ἥλιος ὄρα, τὰς δὲ ἀποτυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

221. Στρατόνικος, ἰατρὸν κολακεύων, ἔλεγεν· Ἐπαινῶ σου τὴν ἔμπειριαν, ὅτι οὐκ ἔξες τοὺς ἀρρώστους κατασῆπασθαι ἐν ταῖς κλί- 30
ναις, τάχιον αὐτοὺς τοῦ ζῆν ἀπαλλάττων.

222. Ἀνάχαροις ὁ Σκύθης, ἐρωτηθεὶς διὰ τίνα αἰτίαν ἀνθρωπολυποῦνται διηνεκῶς, ἔφη, ὅτι οὐ μόνον αὐτοὺς τὰ ἴδια κακὰ λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλότρια ἀγαθὰ.

7. διατοῦτο 21. σιγᾶς

223. Δίων, ἰδὼν τινα φθονερὸν σφόδρα κευφότα, εἶπεν· Ἡ τοῦτ' ἄρα μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἄλλῃ μέγα ἀγαθόν.

224. Κράτης ἀπεικάζε τοὺς ἀνοήτους τῶν ἀνθρώπων τοῖς τρυπά-
φ. 258^ε νοις· ἄνευ γὰρ ἡ δεισμοῦ καὶ ἀνάγκης μηδὲν θέλει τῶν δεόντων ποιεῖν.

5 **225.** Τῶν ἐν Ἀκαδημίᾳ νεανίσκων τις περὶ ἐπιτηδευμάτων διελέ-
γετο ἀφρόνων. Ὁ δὲ Ζήνων ἔφη· Ἐὰν μὴ τὴν γλῶτταν εἰς τὸν
νοῦν ἀποβρίξας διαλέγη, πολὺ ἔτι πλείω ἐν τοῖς λόγοις πλημμελήσεις.

226. Δημάδης εἰκάζε τοὺς Ἀθηναίους αὐλοῖς, ὧν εἴ τις ἀφείλοι
τὴν γλῶτταν, τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἐστίν.

10 **227.** Πλάτων, ἰδὼν μειράκιον εὐγενὲς ἀσώτως τὴν πατρικὴν οὐ-
σίαν ἀναλώσαν καὶ ἐπὶ θύρας πανδοχείου ἄρτον ἐσθίον καὶ ὕδωρ πί-
νον, πρὸς αὐτὸ ἔφη· Εἰ οὕτως κατὰ γνώμην ἠρίστας, οὐκ ἂν οὕτως
παρὰ γνώμην ἰδεῖνεις.

228. Διογένης, προσελθὼν τινι μειρακίῳ καταβεβρωκότι τὰ πα-
15 τρῶα ἀσώτως, ἤτει αὐτὸν δέκα δραχμάς. Τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν ἐρομέ-
νου, δι' ἣν παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀβολὸν λαμβάνει, παρὰ δὲ αὐτοῦ
δραχμάς δέκκ' αἰτεῖ, εἶπεν, ὅτι Παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐλπίζω λήψε-
σθαι καὶ αὐτίς, παρὰ σοῦ δὲ οὐκέτι.

φ. 259^ε **229.** Ζήνων πρὸς τοὺς ἀπολογουμένους ὑπὲρ ἡ αὐτῶν ἀσω-
20 τίας καὶ λέγοντας ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἀναλίσκειν ἔλεγεν· Ἡ που
καὶ τοῖς μαγείροις συγγνώσεσθε, ἂν ἀλμυρὰ λέγωσι πεποιηκῆναι τὰ
ὄψα, ὅτι πλῆθος ἄλων αὐτοῖς ὑπῆρχεν.

230. Πτολεμαῖος, γραμματικὸν ἐπισκώπτων εἰς ἀμαθίαν, ἠρώ-
τησε τίς ὁ τοῦ Πηλέως πατήρ. Κάκεινος Ἄν σὺ πρότερος, ἔφη,
25 εἶπης τίς ὁ τοῦ Λάγου. Τὸ δὲ σκῶμμα τῆς δυσγενείας ἤπτετο τοῦ
βασιλέως. Καὶ οἱ περὶ τὸν βασιλεῖα ἠγανάκτησαν, ὡς οὐκ ἐπιτήδειον
ὄντα χαιρεῖν. Καὶ ὁ Πτολεμαῖος εἶπεν Εἰ μὴ τὸ φέρειν σκωπτόμενον,
οὐδὲ τὰ σκώπτειν βασιλικὸν ἐστίν.

231. Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ μετὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων αὐτοῦ καταψη-
30 φίσασθαι Δημοσθένους αὐτῷ μυρίας ἀπτικὰς πέμψαντος καὶ γενναίως
τὴν περίστασιν φέρειν παρακαλοῦντος, Καὶ πῶς, ἔφη, δύναμαι μὴ
λυπεῖσθαι τοιαύτης ἐκβαλλόμενος πατρίδος, ἐν ἧ ὁί ἀδικηθέντες καὶ
προσωφελοῦσι τοὺς ἀδικοῦντας;

5. τίς 7. πλημμελήσεις 11-12. πίνον 12. γνώμης διαβρωμένον
εἰς γνώμην 23. Πτολεμαῖος 29. Αἰσχύνης

232. Δημοσθένης, θεασάμενος δημαγωγὸν ἀφυῆ, || μέγα βοῶντα, φ. 259^ε
εἶπεν· Οὐ τὸ μέγα εὖ ἴστιν, ἀλλὰ τὸ εὖ μέγα.

233. Ἀλέξανδρος, ἀκούσας, ὅτι Δαρεῖος τριάκοντα μυριάδας εἰς
παράταξιν ἄγει, ἔφη· Εἰς μάγειρος οὐ φοβεῖται πολλὰ πρόβατα.

234. Ὁ αὐτός, τοῦ κατασκόπου λέγοντος αὐτῷ πλείους εἶναι
τοὺς τοῦ Δαρεῖου εἶπε· Καὶ τὰ πρόβατα πλείονα ὄντα ὑπ' ἐνὸς ἢ 5
δευτέρου λύκου χειροῦνται.

235. Σωκράτους Μενέδημον ἐκ τῆς παλαιστρας εἰς τὴν οἰκίαν
παρειληφότος καὶ ἐσθιόντων, ἡ Ξανθίππη, κατὰ τοῦ Σωκράτους
δυσχερᾶνασα καὶ πολλὰ λοιδορουμένη, εἶτα τὴν τράπεζαν ἀνέτρεψεν.
Ὡς δ' οὖν ἐκτὸς περιαλγῆς γενόμενος ἀπήει, ὁ Σωκράτης, αὐτοῦ 10
λαβόμενος, ἔφη· ὦ τὰν, ποῦ φέρῃ; Οὐ παρὰ σοὶ δειπνοῦντος ἐμοῦ
πρότριπα ὄρνις καθιπταμένη τὴν τράπεζαν ἀνέτρεψε, καὶ ἡμεῖς οὐκ
ἤχθομεθα;

236. Ἐπίκουρος ἔλεγε πρὸς μὲν τᾶλλα δυνατόν ἀσφάλειαν πορί-
σασθαι, χάριν δὲ θανάτου πάντες πόλιν ἀτείχιστον οἰκοῦμεν. 15

237. || Φαβίῳ τοῦ υἱοῦ εἰπόντος Συμμίξωμεν Ἀννίβα καὶ ἑκατὸν φ. 260^α
πάντως οὐκ ἀποβαλοῦμεν, ἔφη· Βούλει δὲ τῶν ἑκατὸν εἶναι σύ;

238. Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος, ἐρωτηθεὶς, εἰ ὁ ἔρωσ ἐνεκεν συν-
ουσίας γίνεται, Οὐτ' ἔφη διὰ τοῦτο, οὐτ' ἄνευ τούτου.

239. Γλαύκων ὁ κωμωδὸς ἠδῖον ἔλεγε περὶ τὴν θάλατταν πε- 20
ζεύειν ἢ περὶ τὴν γῆν πλεῖν.

240. Ζήνων ὁ Στωϊκὸς, ὄρων τινα γνῶριμον ὑπὸ τοῦ ἀγροῦ περι-
σπώμενον, εἶπεν· Ἐὰν μὴ τούτον ἀπολέσης, οὗτος σὲ ἀπολέσει.

241. Ἀντισθένης ἔλεγε, ὅτι πάντα δεῖ τοῖς πολεμίοις εὐχεσθαι
τάγαθὰ παρεῖναι πλὴν ἀνδρείας· γίνεται γὰρ οὕτως οὐ τῶν ἐχόντων, 25
ἀλλὰ τῶν κρατούντων.

242. Δημάδης, ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ κατὰ Χαιρώνειαν μάχῃ
ὑπὸ Φιλίππου καὶ ἐρωτώμενος ποῦ ἡ εὐγένεια καὶ ὑπεροχὴ τῆς Ἀθη-
ναίων πόλεως, Ἐγnows, ἄν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν τῆς πόλεως δύνα-
μιν, εἰ Ἀθηναίων μὲν Φίλιππος, Μακεδόνων δὲ Χάρης ἐστρατήγει. 30

243. Ἀννίβας, Στωϊκοῦ τινος ἐπιχειροῦντος λέγειν, ὅτι ὁ σοφὸς
μόνος στρατηγὸς ἴστιν, || ἐγέλασε, νομίζων ἀδύνατον εἶναι ἐκτὸς τῆς φ. 260^ε
δι' ἔργων ἰμπειρίας τὴν ἐπὶ τούτοις ἐπιστήμην σχεῖν. Πρὸς δὲ τὸν

15. τᾶλλα 20. διατοῦτο 24. σε 26. ἀνδρείας

ὕπαισχνόμενον τὰ τακτικὰ διδάξειν, ἐν δὲ παρατάξει οὐδέποτε γεγόνота, οὐκ ἔφη δεῖσθαι ἀπερισαλίγκτου στρατηγοῦ.

244. Τιμόθεος πρὸς τὸν ἐρόμενον ᾧ διαφέρει στρατηγικὴ ῥητορικῆς Ὡ πόλεμος, ἔφη, εἰρήνης.

5 245. Αναξίλαος ὁ τύραννος, ἐρωτηθεὶς τί τῆς τυραννίδος μακαριώτερον, ἔφη· Τὸ μηδέποτε εὐεργετοῦντα νικηθῆναι.

246. Ξενοφῶν ὁ σωκρατικὸς φιλόσοφος ἔφη βασιλεῖ κάλλιον εἶναι χαρίτων ἀπολείπειν ἢ τροπαίων πλῆθος.

247. Κέρυς ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς πικρὸς ἦν τῶν ὑπηκόων κο-
10 λαστῆς. Τῶν οὖν φίλων τις πρὸς αὐτὸν εἶπε· Μανία τοῦτό ἐστι καὶ οὐ βασιλεία. Καὶ ὅς Ἄλλ' ἢ ἐμὴ αὐτῆ μανία, εἶπε, τοὺς ἀρχομένους σώφρονας ποιεῖ

248. Ὁ μὲν Σόλων ἔφη· Μάλιστα ἂν ἐνδοξος βασιλεὺς γένοιτο καὶ
τύραννος, εἰ δημοκρατίαν ἐκ βασιλείας κατασκευάσεται τοῖς πολίταις.

φ. 261^a Ὁ δὲ Βίας· Εἰ τρόποις || χρῶτο καὶ νόμοις τῆς πατρίδος. Ὁ δὲ
16 Θαλῆς ἔφη· Εὐδαιμονία ἄρχοντος, εἰ κατὰ φύσιν γηράσας τελευτή-
σειεν. Ὁ δὲ Ἀνάχαρσις· Εἰ μόνος εἶη φρόνιμος. Ὁ δὲ Κλεόβουλος·
Εἰ μηδενὶ πιστεύει τῶν συνόντων. Ὁ δὲ Πιττακὸς εἶπεν· Εἰ τοὺς
ὑπηκόους παρασκευάσει μὴ φοβείσθαι αὐτὸν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ δὲ

20 Χίλων· Εἰ μὴ μόνον τοῦ φοβεροῦ εἶναι φροντίζει.

249. Ἀντισθένης τοὺς δημίους ἔλεγε τῶν τυράννων εὐσεβιστέρους εἶναι. Πυθομένου δὲ τινος τὴν αἰτίαν ἔφη· Ὅτι ὑπὸ τῶν δημίων οἱ ἀδικοῦντες ἀναιροῦνται, ὑπὸ δὲ τῶν τυράννων οἱ μηδὲν ἀμαρτάνοντες.

250. Σόλων ἔφη· Ἐκείνη δοκεῖ μοι πόλις ἀριστα πράττειν καὶ
25 μάλιστα σώζειν δημοκρατίαν, ἐν ἣ τὸν ἀδικήσαντα ἢ πόλις μάλλον ἢ ὁ ἀδικηθεὶς κολάζουσιν. Βίας δὲ κρατίστην εἶναι δημοκρατίαν, ἐν ἣ πάντες ὡς τύραννον φοβοῦνται τὸν νόμον. Θαλῆς δὲ τὴν μήτε πλου-
σίους ἄγαν μήτε πένητας ἔχουσιν πολίτας. Περίανδρος δ' ἐν ἣ, τῶν
φ. 261^b ἄλλων ἴσων ὀρεζομένων, ἀρετῇ τὸ βέλτιον νομίζεται, κακία δὲ τὸ
30 χεῖρον. Κλεόβουλος δὲ σωφρονεῖν ἔφη δῆμον, ὅταν τὸν φόγον μάλλον οἱ πολιτευόμενοι δεδοίκασιν ἢ τὸν νόμον. Πιττακὸς δ' ὅπου τοῖς πο-
νηροῖς οὐκ ἔξεστιν ἄρχειν. Χίλων δὲ ἀπεφήνατο τὴν μάλιστα μὲν νόμων, ἥκιστα δὲ ῥητόρων ἀκούουσιν πολιτείαν ἀρίστην εἶναι.

25¹. Ἦτησέ ποτε Διογένης Πλάτωνα τῶν ἐκ τοῦ κήπου ἰσκά-

10. τίς τοῦτο ἐστὶ 16 (καὶ 27). θαλλῆς

δων τρεῖς· ὡς δὲ ὁ Πλάτων μέδιμον ἀπέστειλεν, Οὕτως, ἔφη, καὶ ἀποκρίνη ἐν ἐρωτηθεῖς πολλά;

252. Κλεάνθους σιωπῶντος, ἐπεὶ τις ἔφη Τί σιωπᾷς; καὶ μὴν ἠδὺ τοῖς φίλοις ὁμιλεῖν. Ἡδὺ, ἔφη, ἀλλ' ὅσον ἠδιον τοσόνδε μᾶλλον αὐτὸ τοῖς φίλοις παραχωρητέον.

253. Διογένης πρὸς τινα, φιλόσοφον εἶναι φήσαντα, ἐρωτῶντα δ' ἐριστικῶς, Κκακθαίμων, ἔφη, τῷ βελτίονι τῶν ἐν τῷ βίῳ τοῦ φιλοσοφεῖν λημαινομενος, τῷ λόγῳ φιλοσοφεῖν φής;

254. Αἰτυλόου, ἐν Ἴσθμῳ πυκτικὸν ἀγῶνα θεώμενος καὶ ἐπὶ τῇ πλῆγῃ τοῦ θεάτρου ἐμβρόσηκτος, πρὸς Ἴωνα ἔφη· Ὁρᾷς οἶον ἢ ἀσκησις; Ὁ μὲν πεπληγμένος σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν.

255. Συδκριτίης, ἐπιδημήσας Λακεδαιμόνι καὶ τὰ ἔθνη ἰδὼν καὶ τὰς καρτερήσεις αἷς ἐκ παιδῶν ἀνατρέφονται, Οὐδὲν ἔφη θαυμαστὸν αὐτοὺς ποιεῖν ῥαδίως ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ὑπὲρ τοῦ μὴ οὕτως ζῆν.

256. Σωκράτης Ἀλκιβιάδην, ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ καὶ ἐτι πλείον ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς σεμνυνόμενον, ἤγαγεν εἰς τινα τόπον τῆς πόλεως, ἐνθα ἀνίκετο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δ' εὔρε, προσέταξεν αὐτῷ καὶ τοὺς ἰδίους ἀγροὺς εὔρειν. Τοῦ δὲ εἰπόντος Ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν, Ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, εἶπεν, οἱ γε οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;

257. Ἐν Χαιρωνείᾳ τοὺς Ἀθηναίους ἐνίκησε Φίλιππος Ἐπαρθεῖς οὖν ἐπ' εὐτυχίᾳ, ὁμῶς λογισμοῦ ἐκράτησε καὶ οὐχ ὕβρισε, καὶ ἐκέλευσεν ἐνὶ τῶν παιδῶν ἔωθεν ἀνισταμένῳ λέγειν Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ.

258. Δημόναξ, ἐρωτηθεὶς παρὰ τινος ὀπηνίκα φιλοσοφεῖν ἤρξατο, Ὅτε καταγινώσκεις, ἔφη, ἑμαυτοῦ ἠρξάμην.

259. Πλάτων, ὀργισθεὶς ποτε δούλῳ, χάριν ἔχειν τοῖς θεοῖς ἐκέλευσεν αὐτὸν, ὅτι ὀργίζεται· κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως. εἰ μὴ ὀργιζετο. Λοιδορούμενος δὲ αὐθις ὑπὸ τινος, Λέγε, ἔφη, κακῶς, ἐπεὶ καλῶς οὐκ ἔμαθες.

260. Λυκούργος, πηρωθεὶς ὑπὸ τινος τῶν πολιτῶν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ παραλαβὼν τὸν νεόν ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσῃται ὡς βούλεται, τούτου μὲν ἀπίσχετο, παιδεύσας δὲ αὐτὸν καὶ ἀποφύ-

13. οἷς 22. εἰσίν 26. Δημόναξ

νας ἀνδρα ἀγαθόν, παρήγαγεν εἰς τὸ θέατρον. Θαυμαζόντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων, Τοῦτον μέντοι λαβῶν, ἔφη, παρ' ὑμῶν ὕβριστήν καὶ βίαιον ἀποδίδωμι ὑμῖν ἐπεικῆ καὶ πολιτικόν.

φ. 263^a 261. Φωκίων, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προπηλακισθείσης, τοσοῦτον
 6 ἰδέησεν ἐγκαλεῖν τῷ προπηλακίσαντι, ὥστε, ἐπειδὴ, || δείσας ἑκείνος,
 προσῆλθε τε καὶ συγγνώμην ἔχειν ἤξιον τὸν Φωκίωνα, φάσκων ἠγνοη-
 κέναι, ὅτι ἦν ἑκείνου γυνή, εἰς ἣν ἐπλημμέλει, Ἄλλ' ἦ γε ἐμὴ γυνή,
 Φωκίων εἶπεν, οὐδὲν ὑπὸ σοῦ πέπονθεν, ἑτέρα δέ τις ἴσως, ὥστε οὐδ'
 ἴμοι καλὸν ἐστὶ σε ἀπάγειν εἰς τὸ δικαστήριον.

10 262. Σωκράτης, δημοσίᾳ λαιδορηθεὶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, οὐχ
 ὅπως οὐκ ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ καὶ, ἐντυχὼν αὐτῷ, ἤξιον, εἰ καὶ πρὸς
 ἄλλο τι βούλοιο τοιοῦτον χρῆσθαι αὐτῷ.

263. Φωκίωσι ὁ παῖς πλείω τῶν εἰωθότων ὄψων ἐπρίατο. Ὁ δὲ
 Οἰμῶξη, ἔφη, ἰάν τοῦ φαγεῖν πλείον τὸ ἐπιφαγεῖν παρασκευάσης.

15 264. Ἐορτῆς οὐσης παρ' Ἀθηναίοις, ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης
 πολλὰ δῶρα πέμψαι Σωκράτει. Τῆς οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης
 καὶ ἀξιούσης τὸν Σωκράτην λαβεῖν αὐτὰ, ἔφη Ἄλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ
 τοῦ Ἀλκιβιάδου φιλοτιμίᾳ παραταξόμεθα, μὴ λαβεῖν αὐτὰ ἀντιφι-
 λοτιμησάμενοι.

φ. 263^b 265. || Ὁ αὐτὸς Σωκράτης, ἐρωτηθεὶς τίνι τῶν ἀνθρώπων δια-
 21 φέρι, εἶπε· Καθ' ὅσον οἱ μὲν λοιποὶ ζῶσιν ἵνα ἐσθίωσιν, ἐγὼ δὲ ἐσθίω
 ἵνα ζῶ.

266. Ὁ αὐτὸς ἔφη· Πλούσιος ἂν τις γένοιτο, εἰ τῶν ἐπιθυμιῶν
 ἴσται πένης.

25 267. Πυθαγόρας ἔλεγε τὴν μίθην μανίας μελέτην, ὃ δὲ Χρῦσιπ-
 πος μικρὰν μανίαν.

268. Κράτης τὰ τῶν πλουσίων καὶ ἀσώτων χρήματα ταῖς ἐπὶ
 τῶν κρημνῶν συκαῖς εἰκαζεν, ἀφ' ὧν ἀνθρώπον μηδὲν λαμβάνειν,
 κόρακας δὲ καὶ ἰκτίνους, ὥστε παρὰ τούτων ἑταίρας καὶ κόλακας.

30 269. Ἄνῆρ, ἀνδρα ἰδὼν ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ, ἰδεῖτο δα-
 νεῖσαι οἱ ἐπὶ τόκῳ. Ὁ δὲ οὐκ ἐπειθετο· φέρων δὲ κατορύξας ἀπέθετο
 καὶ τις ἰδὼν ὕφειλετο. Ὁ δὲ καταθέμενος, ὡς εὐχ εὕρηκε τὰ χρή-
 ματα, ἀνωλοφύρετο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησεν αὐτὰ ἐπὶ
 τόκῳ. Ἐντυχὼν δὲ τῷ ζητοῦντι Ἀπώλετο, ἔφη, τὸ ἀργύριον. Ὁ δὲ

6. προσῆλθε τε 7. ἐπλημμέλει 9. ἐστὶ σὲ 12. ἄλλο

αὐτὸν ἐκέλευσε μὴ φροντίζειν, ἀλλὰ νομίζειν ἑαυτῷ εἶναι καὶ μὴ ἀπολωλέναι, καταθέμενον λίθον ἐς τὸ αὐτὸ χωρίον, Πάντως οὐδ' ἢ ὅτε φ. 264^α ἦν σοι ἔχρῳ αὐτῷ, μηδὲ νῦν ἀπολέσας νόμιζε στέρεσθαι μηδενός, εἰπών.

270. Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι οἱ μὲν κυνηγοὶ θηρεύουσι κυσὶ τοὺς λαγωούς, τοῖς δ' ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους οἱ πολλοὶ· καὶ οἱ μὲν λύκοι 5 τοῖς κυσίν, οἱ κόλακες δὲ τοῖς φίλοις εἰσὶν ὅμοιοι, καὶ ἀνομοίων ἐπιθυμοῦσιν.

271. Διογένης ὁ κύων ἔλεγεν· Οἱ μὲν ἄλλοι κύνες τοὺς ἐχθρούς δάκνουσιν, ἐγὼ δὲ τοὺς φίλους, ἵνα σώσω.

272. Ὁ αὐτὸς ἤρετο Πλάτωνα, εἰ Νόμους γράφει. Ὁ δὲ Πλά- 10 τῶν ἔφη· Ναί. Τί δέ; Πολιτείαν ἔγραψας; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, ἡ Πολιτεία νόμους οὐκ εἶχεν; Εἶχεν, ὁ Πλάτων ἀπεκρίνατο. Τί οὖν ἔδει σε πάλιν Νόμους γράφειν; ὁ Διογένης εἶπεν.

273. Ὁ αὐτὸς, Ἀντισθένης παραβάλλον ἐνίοτε, ἤλεγχεν ὡς πολὺ μαλακωτέρῳ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἔφη αὐτὸν σάλπιγγα λαιδῶρων 16 εἶναι, φθειγγόμενον μὲν μέγιστον, αὐτοῦ δὲ οὐκ ἀκούοντα. Καὶ ὁ Ἀντισθένης, Διογένην ἀμυνόμενος, ἀντὶ τῆς σάλπιγγος ἔλεγε ταῖς σφηξίν ὅμοιον αὐτὸν εἶναι· καὶ γὰρ τῶν σφηκῶν τὸν ἢ ψόφον τῶν φ. 264^α πτερῶν εἶναι μικρὸν, τὸ δὲ κέντρον δριμύτατον.

274. Δημόκριτος, κλέπτην ἰδὼν ὑπὸ τῶν ἑνδεκά ἀπαγόμενον, 20 Ἀθλιε, εἶπε· τί γὰρ τὰ μικρὰ ἐκλεπτες, ἀλλ' οὐ τὰ μεγάλα, ἵνα καὶ σὺ ἄλλους ἀπῆγες;

275. Ἴπποκράτην ἐπειθέ τις πρὸς Ξέρξην ἀπᾶραι, χρηστὸν φάσκων εἶναι βασιλέα. Ὁ δὲ Οὐδέομαι, ἔφη, χρηστοῦ δεσπότου.

275^α. Δημοσθένης πρὸς κλέπτην εἰπόντα, ὅτι Οὐκ ἤδειν, ὅτι σὸν 25 ἔστιν, Ὅτι δὲ, ἔφη, σὸν οὐκ ἔστιν οὐκ ἤδεις;

276. Τιμόθεος ὁ Κόνωνος πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἄσωτον ὄντα, πικρότατα καθικόμενος, εἶπεν· Ὡς ἱκανὸν οὐδὲν, τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν.

277. Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαιμόνα Κίος ἀφίκετο, γέρον ἤδη ὢν, τὰ 30 μὲν ἄλλα ἀλαζῶν, ἠδαίτο δὲ ἐπὶ τὴν τρίχα, καὶ πολίαν οὖσαν βαφῆ ἐπερᾶτο ἀφανίζεῖν. Παρελθὼν οὖν εἶπεν ἐκείνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο. Ἀναστάς δὲ Ἀρχίδαμος, Τί ἄν, ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἶποι, ὅς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει,

φ. 265^a 278. Σιμωνίδης, ἐρωτηθεὶς τί δὴ ποτε, πρὸς ἢ ἔσχατον γῆρας ἦκων, φιλάργυρος εἶπεν, Ὅτι, εἶπε, βουλοίμην ἂν μᾶλλον ἀπολιπὼν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολιπεῖν ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων.

279. Διογένης, ἰδὼν τινα πλούσιος γραὸς προσποιούμενον ἐρᾶν, εἶπεν, ὅτι οὗτος ταύτη σὺ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἐπιβέβληκεν.

280. Ὁ αὐτὸς εἶλεγεν, ὡς οἱ φιλάργυροι, καθ' ἅπερ μαχαίρα τῷ βίῳ χρώνεται, πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβὴν.

281. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, ὑπὸ τυράννου στρεβλούμενος, ὅπως εἶποι τοῖς συνωμότας, Εἰ γὰρ ἦσαν, εἶπεν, ἐτυράννεις;

10 282. Ὁ αὐτὸς, ὡς δὴ γέρων ὦν προσπταίσας κατέπεσεν, Ἐρχομαι εἶπε· τί με ἄγεις; Καί, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν.

283. Διογένης, ὄρων Μεγαρίας τὰ Μακρὰ τείχη ἰστώντας, Ὁ μοχθηροί, εἶπε· μὴ τοῦ μεγέθους προνοῆτε τῶν τειχῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπ' αὐτοῖς στησομένων.

15 284. Ξενοφῶντι ἐστεφανωμένῳ καὶ θύοντι ἀπήγγειλέ τις Γρύλλον φ. 265^a τὸν υἱὸν περὶ Μαντίνειαν πολεμοῦντα ἀνηρῆσθαι. ἢ Ὁ δ', ἀποθέμενος τὸν στέφανον, ἤρετο ὅπως ἀγωνιζόμενος τελευτήσεις. Τοῦ δὲ εἰπόντος Ἄριστα, ἐπιθέμενος τὸν νικητήριον στέφανον, αὐθις ἔθυσεν.

285. Ἐρασίστρατος ὁ Χίος, ἤδη γηραιὸς ὢν, ἔλκος ἐπὶ τοῦ ποδὸς δυσίατον ἔχων, Εὖγε, εἶπεν, ὅτι τῆς πατρίδος ὑπομιμνήσκομαι, καί, κώνειον πιὼν, κατέστρεψεν.

286. Σωκράτης, μέλλων τελευτᾶν, ὄμματι καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι παιδρὸς ἀπῆσι. Ὡς δ' ἤσθετο τοὺς παρεπομένους δακρύνοντας, Τί τοῦτο, εἶπεν; ἄρτι δακρύνετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴστε, ὅτι ἐξ ὅτου 25 παρεγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος;

287. Φίλιππος ἦκεν ἐπὶ Λακεδαιμόνα, καὶ στρατοπεδεύσας ἐπεμψεν ἀπειλῶν πολλὰ μὲν καὶ χαλεπὰ, εἰ μὴ ποιήσουςι τὰ προσταττόμενα. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων τις ἀκούσας τῶν ἀπειλῶν χάρι' αὐτῷ εἶπεν εἰδέναι, ὅτι οὐ κωλύει ὁ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις ἰσθίον, ἀποθανεῖν.

30 288. Ἀλέξανδρον τὸν Φεραίων τύραννον Θήβη ἀπέκτεινεν ἡ γυνή. φ. 266^a Συνέβη δὲ ἢ θεωροὺς ἦκοντας αὐτῶν κλειῦσαι αὐτοῖς εἰπεῖν τὸν Ἄμμωνα Ἡθῆς ἱερὸν ἰδρῦσασθαι. Τῶν δὲ πρεσβυτέρων τις παρακοῦσαι

αὐτοὺς ἔφη· τὸν γὰρ Ἀμύωνα Θήβης εἰπεῖν τῆς ἐξελομένης ἐκ τῆς δουλείας αὐτοὺς.

289. Σέρξης, μετὰ πεντακοσίων μυριάδων Ἀρτεμισίῳ προσομι-
σας, πόλεμον τοῖς ἰχθυοῖσι κατήγγειλεν. Ἀθηναῖοι δὲ συγκεχυμένοι
σκοπὸν ἐστειλαν Ἀγησίλαον τὸν Θεμιστοκλέους ἀδελφόν, καίπερ 5
Νεοκλέους τοῦ πατρὸς κατ' ὄναρ ἰωρακότος ἀμφατέρας ἀποβεβλη-
κότα τὰς χεῖρας. Καί, παραγενόμενος εἰς τοὺς βαρβάρους ἐν σχήματι
περσικῷ, Μαρδόνιον, ἓνα τῶν σωματοφυλάκων, ἀνείλεν, ὑπολαβὼν
Σέρξην εἶναι. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν δορυφόρων, πρὸς βασιλεῖα δέ-
σμιος ἤχθη. Ὁ δὲ ἰβουθύτει τῷ ἡλίῳ· καί, θεὸς ἐπὶ τῷ βωμῷ τὴν 10
χεῖρα ὁ Ἀγησίλαος τὴν δεξιάν, ἀστένακτος ὑπέμεινε τὴν ἐκ τοῦ πυ-
ρὸς ἄδυνην, καὶ τῶν δεσμῶν ἀνείθη. Καί, στραφείς πρὸς τὸν Σέρξην,
εἶπε· βασιλεῦ, || τοιοῦτοι πάντες Ἀθηναῖοι ἴσμεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, φ. 266^a
καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐπιθήσω. Ὅθεν φοβηθεὶς ὁ Σέρξης φρουρεῖσθαι
τὸν Ἀγησίλαον προσέταξεν. 15

290. Φάλαρις, Περισθένους τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριστοφάντου
γυναῖκα τῶν ἐπιβουλεσάντων αὐτῷ πέμψαντος ὡς ἀπολουμένας, ἐπεὶ
ἤρετο, εἰ συνήδεισαν τὴν ἐπιβουλὴν τοῖς ἀνδράσιν, αἱ δὲ ἔφασαν οὐ
τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ παροτρῦναι τυραννακτονῆσαι. Καὶ αὐτίς, ἰρο-
μένου τοῦ Φαλάριδος Ἀνθ' οἴου κακοῦ, αἱ δὲ εἶπον· Οὐδενὸς μὲν ἰδίου, 20
τῆς δὲ κοινῆς ἀδικίας· κοινὴ γάρ τὸ καταδουλοῦσθαι πόλιν ἐλευθέραν.
Εἰτ' αὐτίς ἰπανερομένου Ὑμεῖς δὲ τί πεπόνθατε; τοιγαροῦν δίκην
ἀποτίσαιτ' ἄν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν, αἱ δὲ προσέθηκον
Ἀποθανοῦσαι, ὑπήρκε τῆς ὀργῆς, ἀγασθεὶς τὸ ὑπερβάλλον τῆς εὐ-
γενείας ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι, καὶ ζῆν μᾶλλον ἢ τεθάναι κρίνας τὰς 25
μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκειν προηρημένας.

291. Σοφοκλῆν ἤρετό τις, πρεσβύτην ὄντα, || εἰ ἔτι πλησιάζοι φ. 267^a
γυναϊκί. Ὁ δ' ἔφη· Εὐφῆμαι· ἀσμενίστατα ἀπέφυγον ὡς περ λυτ-
τῶντα καὶ ἄγριον δεσπότην.

292. Σωκράτης ἔφη τοὺς μοιχοὺς ὁμοῖόν τι ποιεῖν τοῖς μὴ βουλο- 30
μένοις ἐκ τῶν ἀπορριουσῶν πίνειν πηγῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐν
τῷ βᾶθει, χείρονος ὄντος.

6. κατόναρ 13. ἀθηναῖοι ἐσμέν 16. Φάλλαρις ἀριστοφάντους
19. παροτρῦναι 20. φαλάριδος 23. καταξίαν προσέθησαν 28. δ

293. Ξινοκράτης, χρημάτων αὐτῷ κομισθέντων ὑπ' Ἀλεξάνδρου, εἰσίασε τοὺς κομίζοντας τὸν αὐτοῦ τρόπον. Εἶτα Ἀπαγγείλατε, ἔφη, Ἀλεξάνδρῳ, ὅτι ἔστ' ἂν οὕτω ζῶ, οὐ δέομαι ταλάντων πεντήκοντα· τσαῦτα γὰρ ἦν τὰ πεμφθέντα.

5 **294.** Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ, εἰπὼν Τί γ' αἰσχρὸν ἂν μὴ τοῖς γε χρωμένοις δοκῆ; Καὶ Πλάτων, ἐντυχὼν αὐτῷ, Εὐριπίδη, ἔφη, αἰσχρὸν τὸ γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῆ κἂν μὴ δοκῆ.

295. Ἀλεξάνδρον προτρεπομένων τινῶν ἰδεῖν τὴν Δαρσίου γυναῖκα διαφέρουσαν κάλλει, Αἰσχρὸν, εἶπε, τοὺς ἄνδρας νικήσαντα ὑπὸ γυ-
10 ναικῶν ἠττηθῆναι.

296. Φωκίως γυνὴ πρὸς τὴν ἐπιδεικνυμένην αὐτῇ τὸν κόσμον φ. 267^ε χρυσοῦν ὄντα || καὶ διάλιθον, Ἐμοί, ἔφη, κόσμος ὑπέρλαμπρός ἐστι Φωκίων πένης ὧν καὶ εἰκοστὸν τοῦτο ἔτος ἤδη Ἀθηναίων στρατηγῶν.

297. Ἐπαμινώνδῃ πρέσβεις ἦκον παρὰ βασιλέως χρυσίον κομί-
15 ζοντες. Ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς ἄριστον εἰσεδέξατο· ἦδει γὰρ ἐφ' ᾧ τινι ἦκον· καὶ αὐτοὺς ἐκέλευσεν ἀριστῆσαι πρότερον, εἶτα λέγειν περὶ οὗτου βούλοιντο. Παρακειμένης δὲ τραπέζης φαύλης, καὶ ὀξύνην ἔπινον. Οἱ μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὃ τι εἶποιεν ἐπὶ τούτοις. Ὁ δὲ μειδιάσας Ἄπιτε, ἔφη, καὶ λέγετε δεσπότη τῷ ὑμετέρῳ οἷα ἀριστῶ ἄριστα, καὶ συνή-
20 σει ὡς οὐκ ἂν προδοίη τις τοιούτοις ἀρκούμενος.

298. Κράτης, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐμβαλὼν καὶ ὀρῶν τοὺς μὲν πιπράσκοντας, τοὺς δὲ ὠνούμενους, Οὔτοι, ἔφη, διὰ τὸ ἐναντίον πρᾶγμα ἀλλήλους μακαρίζουσιν, ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, ὅτι ἀμφοτέρων ἀπήλλαγμαί, μῆτε ὠνούμενος μῆτε πωλῶν.

25 **299.** Περιάνδρος, ἐρωτηθεὶς τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε Φρένες ἀγαθαὶ ἐν ἀνθρώπου σώματι.

φ. 268^α **300.** Δίων εἶλεγε τοὺς γραμματικούς, ζητοῦντας || περὶ τῆς Ὀδυσσεως πλάνης, τὴν ἰδίαν μὴ καθορᾶν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ πλανῶνται, πονοῦντες περὶ τὰ μηδὲν χρήσιμα.

30 **301.** Θεόκριτος γραμματοδιδασκάλῳ φαύλως ἀναγινώσκοντι προσελθὼν εἶπε· Διὰ τί γεωμετρεῖν οὐ διδάσκεις; Τοῦ δὲ εἰπόντος· Οὐκ οἶδα, Καὶ τίς τοῦτ' εἶπεν; οὐδὲ γὰρ ἀναγινώσκειν.

302. Διογένης ἐν τῇ Στοᾷ περιπατοῦντος ἀνάπαλιν καταγέλω

τινές. Ὁ δὲ Οὐκ αἰσχύνεσθε, εἶπεν, ὑμεῖς τὴν ἐν τῷ βίῳ ὁδὸν ἀνά-
παλιν πορευόμενοι ἐμοῦ τὴν ἐν τῷ περιπατεῖν κατεγνωκότας ;

303. Ὁ μὲν Στίλπων, ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότερον ἀνδριάντος, Ἄν-
θρωπος, εἶπεν ἀναίσθητος. Ὁ δὲ Κλεάνθης τοὺς ἀπαιδεύτους εἶπε
τῶν ἀνθρώπων μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θηρίων διαφέρειν. Ὁ δὲ Φαβω- 5
ρίνος τοὺς ἀνθρώπους εἶπε πῆ μὲν εἶναι γελοῖους, πῆ δὲ ἔλεινους,
πῆ δὲ μισητούς, γελοῖους μὲν θρασύτητι μειζόνων ὀρεγομένους, μιση-
τούς δὲ ἐπιτυχόοντας, ἔλεινους ἀμαρτάνοντας, ζηλωτοὺς δὲ οὔδε-
πώποτε.

304. Ἢ Ἄριων ὁ Χίος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονουμέ- φ. 268^f
νους, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆραι τῆς 11
Πηνελόπης, οἱ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης περὶ τὰς θεραπαίνας ἐγίνοντο.

305. Ὁ αὐτὸς τοὺς πολλοὺς εἰκάζε τῷ Λαέρτῃ, ὅς τῶν κατ'
ἄγρον ἐπιμελούμενος πάντων ὀλιγώρως εἶχεν ἑαυτοῦ· καὶ γὰρ καὶ
τούτους τῶν κτημάτων πλείστων ἐπιμέλειαν ποιουμένους περιορᾶν 15
τὴν ψυχὴν πλήρη παθῶν ἀγρίων οὔσαν.

306. Ἀγαθοκλῆς, Κερκυραίους πολιορκῶν, ἐπεὶ πέμποντες ἠρώ-
των τί ἀδικηθεὶς ταῦτα ποιεῖ, Οἱ πρόγονοι ὑμῶν, εἶπεν, Ὀδυσσεῖα
ὑπεδέξαντο, ὅς τὸν Κύκλωπα πολίτην μου ὄντα ἐξετύφλωσεν.

307. Δημοσθένης ἔλεγεν, ὅτι, πολλάκις ἐπιὸν αὐτῷ εὐξασθαι τοὺς 20
πονηροὺς ἀπολείσθαι, φοβεῖται, μὴ ἔρημον ἐκ τῆς εὐχῆς ποιήσῃ τὴν
πόλιν.

308. Πονηροῦ τὸν τρόπον τινὸς κακῶς λέγοντος Πλάτωνα, Σω-
κράτης ὁ κυνικὸς Παῦσαι, εἶπε· οὔτε γὰρ κακῶς λέγων ἐκείνον πι-
στευθήσῃ, οὔτ' ἐκείνος σὲ ἐπαινῶν. 25

309. Ἢ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι πολλοὶ αὐτὸν παρ' φ. 261ⁱ
αὐτῷ κακῶς λέγουσιν, Οὐ παύσῃ ποτέ, εἶπε, σὺ τοῖς ὡσὶ με βλα-
σφημῶν ;

310. Θεόδωρος ὁ κυρηναικὸς, Λυσιμάχου τοῦ βασιλέως ἀπειλή-
σαντος αὐτὸν ἀναιρήσειν, Ἐλελήθεις με, εἶπεν, οὐ βασιλέως, ἀλλὰ 30
κωνσίου δύναμιν ἔχων.

311. Διογένης ἔφασκε φωνῆς ἀκηκοῖναι Κακίας, αὐτὴν αἰτιωμέ-
νης καὶ λεγούσης Οὐ τις ἐμοὶ τῶν κακῶν ἰπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτῇ.

312. Τῷ αὐτῷ Διογένει ἐπέθηκέ τις βάρος οὐ φορητόν. Ὡς δὲ

3. στίλπνων 6. ποῖ δὲ 33. αὐτῇ

πειζόμενος οὐ δυνατῶς εἶχε πορευθῆναι, δείξας αὐτῷ κίονα, Βέλτιστε, φησί, τοῦτον ὄθει.

§13. Διογένης πολυτελῆ τινος πόλιν εἶναι φαμένου τὰς Ἀθήνας, λαβὼν αὐτόν, ἤγαγεν εἰς τὸ μυροπῶλιον, καὶ ἐπυθάνετο πόσου τοῦ μύρου ὄνιος ἢ κούρη. Μνάξ, ἔφη ὁ μυροπῶλης. Καὶ ὁ Διογένης ἀνέκραγε Πολυτελής γε ἡ πόλις. Ἀπῆγεν αὐτόν πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐπυθάνετο πόσου τὸ ἀκροκώλιον. Τριῶν δραχμῶν, εἶπεν φ. 269^ε ὁ μαγειρός. Καὶ ὁ Διογένης ἢ ἔφη Πολυτελής γε ἡ πόλις. Ἀπῆγαγε πάλιν εἰς τὰ μαλακὰ ἔρια, καὶ ἤρατο πόσου τὸ πρόβατον. Μνάξ, εἶπεν ὁ πιπράσκων. Καὶ ὁ Διογένης αὐθις Πολυτελής γε ἡ πόλις ἔδῃσεν. Εἶτα Δεῦρό φησι τῷ τὴν Ἀθηναίων πολυτελείαν θαυμάζοντι ἔνταυθα. Καὶ ἄγει αὐτόν εἰς τοὺς θέρμους, καὶ Πόσου, φησίν, ἡ χοϊνίξ; Χαλκοῦ ἀκούει ὄνιος, καὶ ἀνέκραγεν εὐθύς· Εὐτελής ἡ πόλις. Πάλιν εἰς τὰς ἰσχάδας. Δύο χαλκῶν. Εὐτελής ἡ πόλις, εἶπε. Καὶ πρὸς τὸν 15 θαυμάζοντα ἔφη· Ὅρξ, ὦ τάν' ἐφ' ἡμῖν ἴστι τὴν πόλιν εὐτελῆ καὶ πολυτελῆ εὐρίσκειν. Εἰ μὲν γὰρ βουλοίμεθα τοῖς πολυτελεῖσι χρῆσθαι, καὶ αὕτη ἡμῖν μετὰ πολυτελείας ἀπαντήσῃ, ἦν δ' εὐτελεῖσι, καὶ αὕτη πάντως εὐτελής ἴσται.

§14. Σωκράτης Ξανθίππης τῆς γυναικὸς τὴν χαλεπότητα πρῶτα, 20 ἔφερε, κίκεινης βρώσης οὐκ ἐφρόντιζε. Κριτοβούλου δὲ εἰπόντος Πῶς φ. 270^κ ἀνίχη, Σώκρατες, ταύτης συμβιούσης; Πῶς δὲ σὺ, ἔφη, ἢ Κριτοβουλε, τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν; Τί δέ μοι μέλει, φησίν, ἐκείνων; Κριτόβουλος. Οὐδ' ἐμοὶ ταύτης, ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλ' ἀκούω ὡς περ χηνός.

25 **§15.** Σωκράτους παρειληρότος Ἀλκιβιάδην ἐπ' ἄριστον, ὡς ἐκείνη παρελθοῦσα τὴν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, οὐδὲν δεινοπαθήσας ἀνελεῖσθαι τὸν Ἀλκιβιάδην τὰ πεσόντα ἐκέλευσε καὶ ἐπιθέσθαι τῇ τραπέζῃ. Ὡς δ' ἐκείνος οὐ προσείχεν, ἀλλ' ἐγκαλυψάμενος ἐκάθητο, Προάγωμεν δὴ, φησιν, ἔξω· φαίνεται γὰρ ἡ Ξανθίππη ὄξυρεγμία σπαράσσειν ἡμᾶς.

30 **§16.** Ὁ αὐτὸς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀριστῶν παρ' Ἀλκιβιάδῃ, ὡς ἡ ὄρνις ἐπιπτάσα ἀνέτρεψε τὸν πίνακα, συγκαλυψάμενος ἐκάθητο, καὶ οὐκ ἤριστα. Ὡς δ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγέλα καὶ ἐπυθάνετο, εἰ διὰ τοῦτο οὐκ ἀριστᾷ, ὅτι ὄρνις καθιπτάσα τὸν πίνακα κατέβλεπεν, Ὅτι, φησὶ Σωκράτης, σὺ μὲν πρῶτην Ξανθίππης ἀνατρεψάσης οὐκ ἔβλεπες

11. δεῦρο φησὶ 29. ὄξυρεγμία 32-33. διατοῦτο

ἀριστᾶν, ἐμὲ δὲ οἷσι ἀριστᾶν τῆς ὄρνιθος ἀνατρεψίσης. Ἡ διαφέρειν
τι ἐκείνην ὄρνιθος κορυζώσης ἤγῃ; Ἄλλᾳ, || εἰ μὲν ὤς, φησιν, ἀνέ- 9. 270⁶
τρεψεν, οὐκ ἂν ὠργίζου, εἰ δὲ γυνὴ ὕδατος ὠργίζου.

317. Ὁ αὐτὸς Σωκράτης, ἀριστον οὐ καταλαβὼν, ἤρετο τὴν
Ξανθίππην, εἰ τι ἔχοι. Ἡ δὲ φησὶ· Λάχανα, καὶ ταῦτα ὠμὰ, ἃ ἡ 5
γείτων ἐπειψέ μοι. Δείξον μοι ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης· ἃ κατα-
φαγὼν καὶ ὕδωρ ἐπιπιῶν, προῆει θάττον ἔξω.

318. Αἰτωπὸς ἔλεγε· Τὸν πηλὸν ὁ Προμηθεὺς, ἀφ' οὗ τὸν ἀνθρω-
πον διπλασάτο, οὐκ ἐφύρασεν ὕδατι, ἀλλὰ δάκρυσιν.

319. Παρὰ Λακεδαιμονίοις παραγέγονέ τις κιθαρωδὸς σφόδρα 10
εὐδοκίμος. Οἱ δὲ αὐτὸν οὐκ ἐτίμησαν, ἀλλ' ἀφείλαντο τὴν κιθάραν,
καὶ τὰς χορδὰς ἐξέτεμον, ἀπιέναι προσειπόντες ἐκ τῆς πόλεως ὡς ἂν
μὴ διαφθρῶσιν αὐτῶν μηδὲ θηλυθῶσιν ὑπὸ τῆς ᾠδῆς αἰ ἀκοαί.

320. Τραγωδὸς Ἰλιεῦσιν ἐπιδήμησεν, ὃν καὶ ἐπιδειξασθαι ἐκέ-
λευσαν. Ὁ δὲ ἔβν αὐτοὺς ἠξίου καὶ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν. Ὅσον γάρ 15
ἂν, ἔφη, κρεῖττον ἀγωνίσωμαι, τοσοῦτον ὑμεῖς ἀτυχέστεροι φανή-
σεσθε.

321 || Ἀθηναῖοι, χαλεπήναντες Φιλίππῳ, τῆς αὐτοῦ εἰκόνης 9. 271⁶
κατέχεαν ἀμίδας. Καὶ ἐκείνος ἀκούσας ἔφη· Ἄλλ' ἐγωγε τῆς αὐτῶν
πόλεως κατασκεδάσω τέφραν καὶ κόνιν. 20

322. Ἐπαμινώνδας, φιλόπατρις ὢν καὶ μέγιστα τὴν πατρίδα
ᾠφελήσας, πρὸς τινα προδότην, λοιδορούμενον αὐτῷ καὶ μηδὲν κατ'
αὐτοῦ ἀληθὲς λέγοντα, βοιωτίζων Ἄλλᾳ τοι Δαμάττηρ, ἔφη, κεχο-
λωμένα γένοιτο.

323. Ἀνάχαρσις τὰ γυμνάσια τῶν Ἑλλήνων ὄρων ἔλεγεν, ὡς 25
ἔστιν ἐν ἐκάστη πόλει τῶν Ἑλλήνων ἀποδεδειγμένον χωρίον, ἐν ᾧ
μαίνονται καθ' ἡμέραν, καὶ φάρμακον, ᾧ χριόμενοι τὴν μανίαν κινεῖν.